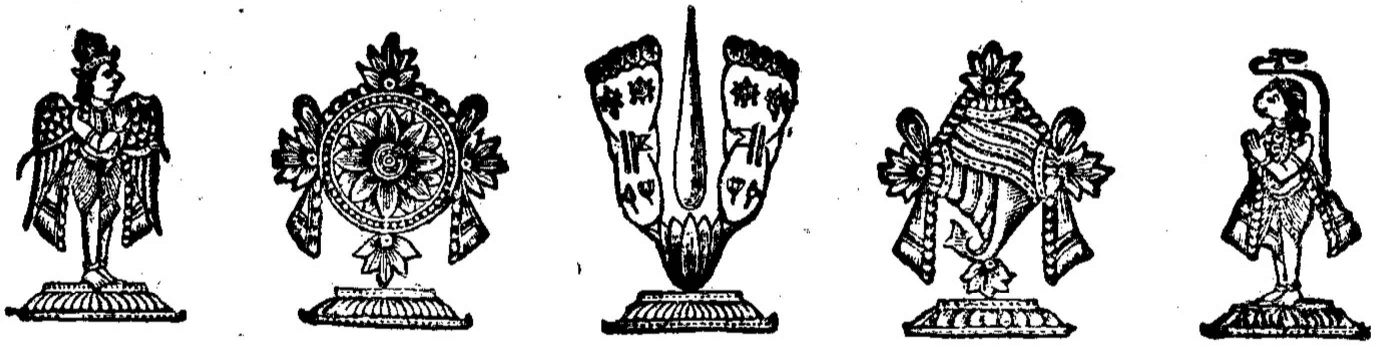
ஸ்ரீராமாநுஜன்-381



ஆசிரியர்

ஸ்ரீ காஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்

தொகுதி 33 | ரௌத்ரி ஸ்ரீ சித்திரைமீ 1980 ஏப்ரல் | பகுதி 1

பத்ராதிபவிஜ்ஞாபனம்

(அடியேன் P. B. A தாஸன் செய்யும் விண்ணப்பம்)

நமது ஸ்ரீராமாநுஜனுக்கு முப்பத்திரண்டு பிராயப் பூர்த்தியைப் பற்றி முன்னிதழில் விண்ணப்பம் செய்தாயிற்று. முப்பத்து மூன்றும் பிராயப் பிறப்பைப்பற்றி விசேஷித்து விஜ்ஞாபிக்க வேண்டியது என்ன இருக்கிறது? பத்ரிகையை நெடுநாளாக ஆதரித்து வரும் பெரியார்களின் அன்பும் ஆதரவும் தொடர்ந்து மேன்மேலும் ஓங்கி வளரவேணுமென்கிற பிரார்த்தனையை அடுத்தடுத்துச் செய்கின்றேன் ஸமீப காலத்தில் அடியேனுடைய தொண்ணூறுவது பிராயப் பிறப்பு ஸம்பந்தமான கோஷ்டி மிகவும் விசேஷமாக நடைபெற்றிருக்கின்றது. சென்ற இதழில் வெளியிட்டிருந்தபடியே உபயவேத பாராயண ஸ்தோத்ர பாட கோஷ்டிகளும் வித்வான்களின் உபந்யாஸங்களும் மிகமிகச் சிறப்பாகவே நடைபெற்றன. ஸந்நிஹித தேசஸ்தர்களும் தூரதேசஸ்தர்களுமான மஹான்கள் விசேஷமாக ஸேவை ஸாதித்தருளினது பரம பாக்கியம். ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி. திருமலை திருப்பதி சின்ன



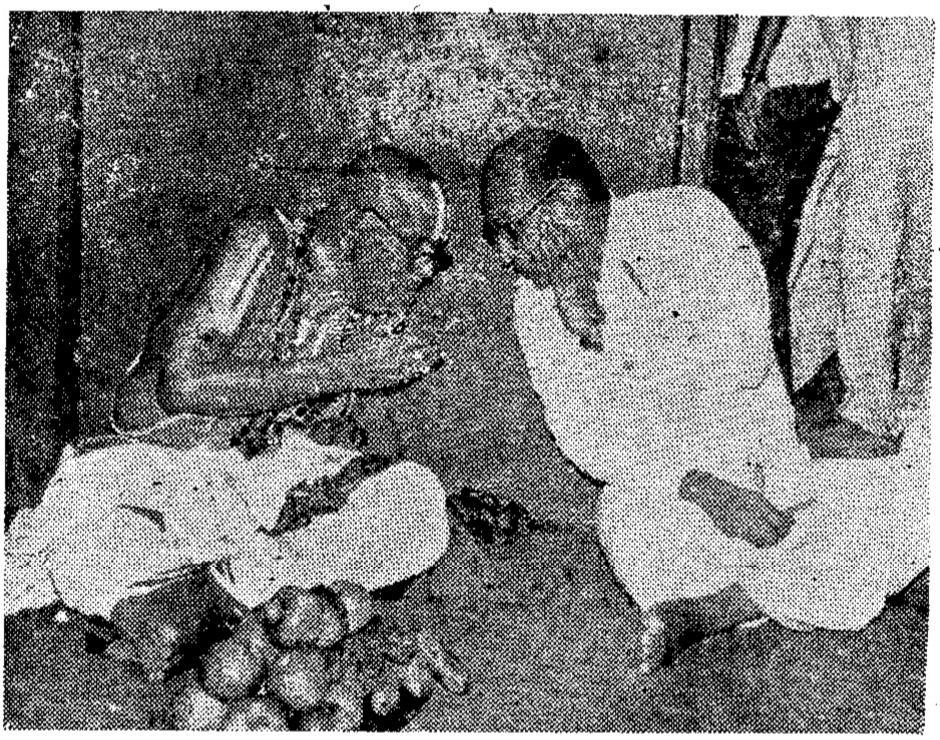
கேள்வி ஜீயர் ஸ்வாமியும் ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஸ்ரீயதிராஜ ஜீயர் ஸ்வாமி யுமெழுந்தருளியிருந்து கோஷ்டியை அலங்கரித்தது பெரிய விசேஷம். பத்து நாளைய நிகழ்ச்சிகளையும் பரக்க விஜ்ஞாபிக்க வேணுமென்கிற குதூஹலம் மிகவுமுண்டடியேனுக்கு. அடியேனுடைய ஆப்தர்களில் தலைவரும் ஜகத் ப்ரஸித்தருமான ஸ்ரீமதுபயவே. (க்வாளியர்) ஸத்யமூர்த்தி ஐயங்கார் ஸ்வாமி நாலைந்து நாள் இவ்விட மெழுந்தருளியிருந்து கோஷ்டியை அலங்கரித்தார். அந்த மஹா ஸ்வாமி இங்கிருந்து புறப்பட்டெழுந்தருளின மறுநாளே சென்னை யிலிருந்து ஒரு விரிவான கட்டுரையை எழுதியனுப்பி 'இதை ஸ்ரீராமாநுஜனில் அவசியம் வெளியிடவேணும்' என்று நியமித்தருளி யிருந்தார். அதை முழுதும் வாசித்துப் பார்த்ததில், அந்த ஸ்வாமி பல்லாண்டுகளாக அடியேன் மீது வைத்திருக்கும் பரமப்ரேம ப்ரவாஹத் திற்குப் பரீவாஹமாக அக்கட்டுரை அமைந்திருந்ததனால் அதிச யோக்திகள் அதிகமாகக் காணப்பட்டன. "ஆதித்யராமதிவாகர அச்யுதபாநுக்களுக்கும் வகுளபூஷண பாஸ்கரனுக்கும் ராமாநுஜ திவாகரனுக்கும் மேற்பட" இத்யாதிகளான அத்யுக்திகள் மலிந் திருந்தன. அக்கட்டுரையைப் பத்திரிகையில் அச்சிட்டு வெளியிட்டால், 'இவனே யெழுதி அவர் பெயரால் வெளியிட்டுக்கொண்டான்' என்றே உலகம் நினைக்கும்.

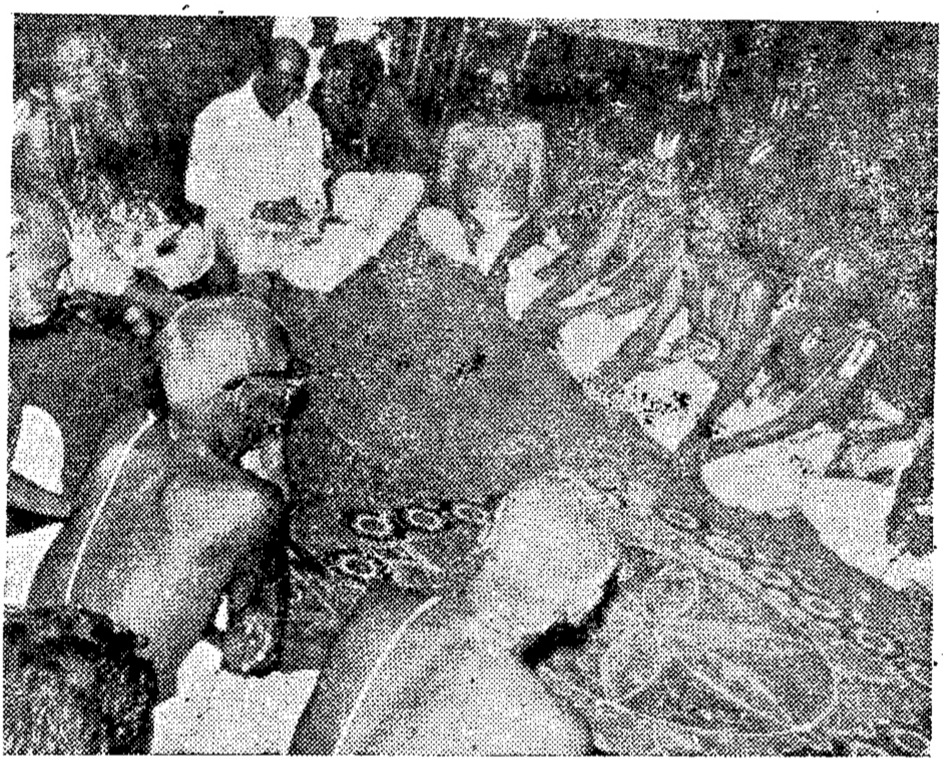
ஸாமான்யமாக உலகத்தில் புகழ்ச்சியினால் மகிழ்ச்சியடையாதார் இருக்க மாட்டார்களென்றே சொல்லலாம். (ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் ஸாதித்தபடி க்க்யாதிலாப பூஜா பேக்ஷையற்றவர்களை இக்காலத்தில் தேடிப்பிடிக்க வேண்டியேயிருக்கும். ப்ரஸ்துதரான ஸத்யமூர்த்தி ஸ்வாமி தமது கட்டுரை அவசியம் அச்சாகி வெளிவர வேணுமென்று கொண்ட குதூஹலத்தை அடியேன் நிறைவேற்றாத குற்றத்தை அந்த ஸ்வாமி க்ஷமித்தருளவேணும்.

வடமொழி வியாகரணத்தில் ⌘ ஆசம்ஸாயாம் பூதவச்ச ⌘ என்றொரு ஸூத்ரமுண்டு; தமிழர் காலவழுவமைதி யென்பர்கள் விளையப் போவதை விளைந்து விட்டதாகவே சொல்லுவதொரு முறை யுண்டே. அந்த ஸ்வாமி அடியேனிடமிருப்பனவாக எழுதியுள்ள. அதிசயங்களெல்லாம் அந்த ஸ்வாமி போல்வாருடைய மங்களாசாஸன பலத்தினால் குறையற அமைய வேண்டுமென்பதே அடியேனுடைய ஆசம்ஸை. ⌘ பாரோர் புகழ ⌘ என்று சூடிக் கொடுத்த சுடர்க்கொடியும் ⌘ வாழ்வர் வாழ்வெய்தி ஞாலம் புகழவே ⌘ என்று நம்மாழ்வாரும் அருளியபடி புகழ்வாய்க்கப்பெறில் அது பெரும் பேறேயாகும். தற்காலம் அடியேனுடைய நிலை நேத்ரச்ரோத்ரங்களின் பாடவம் க்ஷணே க்ஷணே குன்றி வருகிறது. அசக்தியின் எல்லை நிலம், ஆனாலும், நாற்றிசை யிலிருந்தும், ஏன்? எண்டிசையிலிருந்தும் தினப்படியாகப் பெரியார்களும் நண்பர்களும் அன்பர்களும் அனுப்பிவரும் மங்களாசாஸன பத்திரிகை களையே ஜீவாதுவாக நினைத்து வாழ்கின்றேன்.

"தழை நல்லவின்பந்தலைப் பெய்து எங்குந்தழைக்கவே"

பத்ராதிப ஸ்வாமியின் 90 வது திருநக்ஷத்ர பூர்த்தி மஹோத்ஸவ சாற்று முறையன்று சென்னை உயர் நீதிமன்றத்தின் தலைமைநீதிபதி மாண்புமிகு டாக்டர் மு. மு இஸ்மாயில் அவர்களின் விஜயம்.





டாக்டர் இஸ்மாயில் அவர்களின் விஜயம்

பரமபத ப்ராப்தி

பகவத் பாகவதாசார்ய கைங்கர்ய துரந்தரராய் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமான் உ. வே. புரிசை திருமலை அனந்தாண் பிள்ளை ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் ஸ்வாமி ஸமீபத்தில் திருநாடலங்கரித்தார். அவருடைய அத்விதீய புத்ரரத்னம் அவரைப் போன்றே ஆத்ம குண பூர்த்தியுடையராய் விளங்கி வருகிறார். பொலிக! பொலிக!!

சென்னையில் பிரபல அட்வகேட்டாக விளங்கும் ஸ்ரீமதுபயவே. P. B. அனந்தாசாரியர் ஸ்வாமிகளின் தேவிகள் அம்ருதவல்லியம்மாள் சென்ற மாதத்தில் ஆசாரியன்திருவடி யடைந்த செய்தி பரிதபிக்கத் தக்கது. எம்பெருமான் திருவுள்ளம்.

பத்திராதிபர்

ஸம்ப்ரோக்ஷணம்

ஸ்ரீமன் நாதமுனிகள் மற்றும் ஆளவந்தார் ஆகியோருடைய அவதார ஸ்தலமான காட்டு மன்னார் கோயிலில் நாதமுனிகள், ஆளவந்தாருக்கு அஷ்டபந்தன மஹா ஸம்ப்ரோக்ஷணம் ரௌத்திரி ஹு வைகாசி மீ 29 (11—6—80) புதன் மாலை தொடங்கி ஆனி மீ 1உ (15—6—80) ஞாயிறு காலை 5-15—6-00 மணியளவில் இரு மறையின் ஒலி திகழ நடைபெறும். வித்வான்களின் உபந்யாஸங்களும் நடைபெறும். இவ்வரிய கைங்கரியத்துக்கு நன்கொடை நல்கியும் நேரில் கலந்து கொண்டும் நல்லோர்கள் நலமெய்தலாம். நன்கொடை யனுப்ப விலாசம்.

நிர்வாக அதிகாரி,
ஸ்ரீ வீரநாராயணப் பெருமாள் ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள்,
ஸ்ரீ ஆளவந்தார் ஆலயம், காட்டுமன்னார்குடி (P.O),
காட்டுமன்னார்குடி வட்டம்.

கேள்விகளின் கருத்து

எம்பெருமானைப் பலவகையாக அனுபவித்துக் கொண்டு போருகின்ற ஆழ்வார்கள் இடையிடையே எம்பெருமானை நோக்கிச் சில கேள்விகள் கேட்கக் காண்கிறோம். அவை எம்பெருமானிடமிருந்து விடைகிடைக்கப் போகிற தென்கிற நம்பிக்கையினால் செய்த வினாக்களாகத் தோன்றவில்லை. மஹான்கள் நிஷ்ப்ரயோஜனமாகக் கேள்வி கேட்க மாட்டார்கள், கேட்கிற கேள்விகளிலிருந்து ஒரு விலக்ஷணமான அர்த்தம் வெளிவந்து தீரவேணும். ஓரிடத்திலுள்ள வினாவை இங்கெடுத்துக் காட்டி இன்பம் நுகர விரும்புகின்றோம்.

சோழ நாட்டில் சிறுபுலியூரென்பது ஒரு திவ்ய தேசம். அங்கு சலசயனப் பெருமாள் ஸேவை ஸாதித்தருளா நின்றார். பெரிய திருமொழியில் 7.9.)* கள்ளம்மனம் விள்ளும் வகை* என்று தொடங்குந் திருமொழி இத்தலத்தை மங்களாசாஸனம் செய்யும் பதிகம். இதில் ஏழாவது பாசுரம்—

"சேயோங்கு தண் திருமாலிருஞ்சோலைமலையுறையுமாயா! எனக்குரையாயிது மறை நான்கினுளாயோ? தீயோம்பு கைமறையோர் சிறு புலியூர்ச் சலசயனத்தாயோ? உனதடியார் மனத்தாயோ வறியேனே."

என்பது. இதன் பொருளாவது:— மிகவுயர்ந்து குளிர்ந்த திருமாலிருஞ் சோலை மலையிலே நித்யவாஸஞ் செய்கின்ற மாயனே! நீ நால்வேதங்களி னுள்ளே யிருக்கின்றாயோ? ஹோமத் தீயை வளர்க்கின்ற கையை யுடையரான வைதிகர்கள் வாழ்கிற சிறு புலியூரில் சலசயனக் கோயிலிலுள்ளாயோ? உனது அன்பர்களின் நெஞ்சிலுள்ளாயோ? அறிகின்றிலேன். எனக்கு இதைத் தெரிய வருளிச் செய்யவேணும் —என்பதாம். திருமாலே! நீ வேதங்களிலிருக்கின்றாயா? சிறு புலியூர்ச் சலசயனக் கோயிலில் இருக்கின்றாயா? அன்பர்தம் உள்ளத்திலிருக் கின்றாயா? இன்னவிடத்திலிருக்கின்றா யென்று தெரியவில்லை; அடியேனுக்கு உண்மை தெரியும் படி யருளிச்செய்ய வேணு மென்று கேட்கிற விதற்கு என்ன திருவுள்ளமென்று ஆராயவேணடும்.

சிறுபுலியூர் விஷயமாக அருளிச் செய்யப்படுகிற இத் திருமொழியில் இத் தலத் தெம்பெருமானை விளிக்க வேண்டியிருக்க, 'திருமாலிருஞ் சோலை மலை யுறையும் மாயா!' என்று அழகரை விளித்தது எதற்காக வென்று முன்னம் ஆராயவேண்டும். எம்பெருமாள் எங்கும் நிறைந்த பெருமானென்பதை அல்பஜ்ஞர்களான நாமே தெரிந்து கொண்டி ருக்கும் போது ஸர்வஜ்ஞரான ஆழ்வார் தெரிந்து கொள்ளாமலிருக்க ப்ரஸக்தியில்லை. எம்பெருமான் தானே நால்வேதங்களிலும் திவ்ய

தேசங்களிலும் அன்பர்களின் உள்ளத்திலும் மற்றும் பலபல விடங்களிலும் எழுந்தருளியிருப்பது அஸம்பாவிதமன்றே. இவ் வர்த்தத்தை இவ்வாழ்வாரும் மற்றுள்ள வாழ்வார்களும் தம் தம் திவ்ய ஸூக்திகளில் பல விடங்களில் காட்டியு மிருக்கிறார்களே. அப்படியிருக்க, இங்ஙனே கேள்வி கேட்க வேண்டிய ப்ரஸக்தி என்ன? என்று விமர்சிக்க வேண்டும்.

உண்மையில் இது வினாவன்று; ஆச்சரியமான அநுபவ ப்ரணாளிகளில் இது வொரு விலக்ஷணமான வகை. சிறுபுலியூர்ப் பெருமானே! என்று விளிக்கவேண்டி யிருக்க 'திருமாலிருஞ்சோலைமலையுறையும் மாயா என விளித்தது–சிறு புலியூரிலுறையும் பெருமானும் திருமலையிலுறையும் பெருமானும் ஒருவரே யென்கிற உண்மையைக் காட்டுதற்கேயாம். இதை வடநூலார் 'தர்மி ஐக்யம்' என்பர்கள். ஸ்தானத்தில் பேதமே யொழிய தர்மியில் [எம்பெருமானில்] பேதமில்லை யென்கிற பரமார்த்தம் இத்தகைய விளியினால் விளங்கும். 'திருமாலிருஞ்சோலைமலையுறையும் மாயா?" நீ சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்தாயோ?" என்று கேட்டிருக்கிறவிது "சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்துறையுமாயா! நீ திருமாலிருஞ் சோலைமலையிலுள்ளாயோ?" என்கிற கேள்வியிற் காட்டிலும் வேறுபட்டதன்று என்று திண்ணமாக வெண்ணுக.

எங்குமுள்ள பெருமானை 'அங்கிருக்கிறாயா? இங்கிருக்கிறாயா?' என்று விகற்பித்துக் கேட்டிருப்பதானது 'எவ்விடத்திருப்பதில் உனக்கு உகப்பு அதிகம்?' என்று கேட்பதாகக் கொள்ளவும். இக் கேள்வி போலவே கூரத்தாழ்வான் வரதராஜஸ்தவத்தில்பேரருளாளப்பெருமாளை நோக்கி—பக்தாநாம் யத்வபுஷி தஹரம்* என்கிற ச்லோகத்தில் கேள்வி கேட்கிறார். பக்தர்களின் தஹரம் புண்டரீகம், ஆஸன பத்மம், வேதாந்தம், நம்மாழ்வாருடைய திருமுடி, ஹஸ்திகிரியின் சிகரம் ஆகிய இந்த ஸ்தான விசேஷங்களுக்குள், "தே பாதாப்ஜயோ: கிம்அதி ஹ்ருதம்?' உன்னுடைய திருவடித் தாமரைகளுக்கு மிகவும் ஸுகாவஹமான இடம் எது? என்று வினவியிருக்கின்றார். அத்தகைய வினாவே இங்கும் விவக்ஷிதம் என்னலாம்.

இப்பாசுரத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்தி வருமாறு— "இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து–ஸௌபரி பல வடிவு கொண்டாப்போலே இவ்வோ விடங்கள் தோறும் இனி அவ்வருகில்லை யென்னும்படி குறையற வர்த்திக்கிறபடியைக் காட்டிக் கொடுத்தான்' என்று. (ஸௌபரியின் சரித்திரம் அடுத்த வியாஸத்திலே விவரிக்கப் படுகிறது; அங்கே கண்டு கொள்க.) எம்பெருமான் ஒவ்வோரிடத்திலும் வர்த்திக்கிறபோது 'இவ்விடத்தில் மாத்திரமே யுள்ளான்' என்று தோற்றும்படி வர்த்திப்பவன். நம் போல்வார், எம்பெருமான் ஓரிடத்திலிருக்கும்படியைக் காணும் போது மற்றோரிடத்திலிருக்கும் படியைக் காண முடியாது. நம்முடைய கண்ணுக்கு எவ்வளவு காணக் கூடிய சக்தியோ அவ்வளவு காண்போமே யல்லது அதீந்திரியமான

விஷயங்களை ஸர்வாத்மநா காணகில்லோம். ஆழ்வார் மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்றவராகையாலே, திருமாலிருஞ்சோலையிலிருப்பையும் நால் வேதங்களிலிருப்பையும் சிறுபுலியூரிலிருப்பையும் பக்தர்களின் ஹ்ருதய கமலத்திலிருப்பையும் ஏககாலத்தில் காணப்பெற்றார். இது தாமாகக் காணப்பெற்றதன்று; அவன் தானே தன்னுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபை யினாலே காட்டிக்கொடுக்கக் காண பெற்றது. அதனாலுண்டான ஆனந்தம் உள்ளடங்காமல் இப்படிப்பட்ட வினாவை யுட்கொண்ட பாசுரமாகப் புற வெள்ள மிட்டதாயிற்று. பிரானே! நீ பலபல விடங்களில் உகந்து எழுந்தருளி யிருக்கு மாற்றை அடியேனுக்கு ஏககாலத்திலே ஸேவை ஸாதிப்பித்த விது என்ன கருணைத் திறம்! என்றுவியந்து கூறுவதுதான் இக் கேள்வியின் கருத்து.

ஸௌபரி சரிதச் சுருக்கம்.

ஸௌபரியென்னுமொரு மாமுனிவன் நீர் நிலையிலிருந்துகொண்டு பன்னிரண்டாண்டு தவம் புரியா நின்ற வளவில் அங்கு ஸம்மதனென்கிற மத்ஸ்யாதிபதி தன்னுடைய ப்ரபலகுடும்பங்களோடு கூடிக் களித்து விளையாடா நின்றபடியைக் கண்ணுற்றானொருநாள். கண்ணுற்றதும் 'நாமும் இப்படி குடும்பவாழ்க்கையிற் கூடநின்று சிற்றின்பம் நுகர்ந்து களித்தாலென்ன?' என்று தோன்றிற்று. குடும்பவாழ்க்கையில் பேராவலுண்டாயிற்று. விவாஹம் செய்துகொள்ளவேணுமென்னுமவாவினால் உடனே நீர் நிலையை விட்டுக் கிளம்பிப் பெண் விசாரிக்கப் புறப்பட்டான். அப்போது மாந்தாதாவென்னு மரசனுக்குப் பல பெண்களிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு அவனிடஞ்சென்று உன்னுடைய ஐம்பது பெண்களுள் ஒருத்தியை எனக்குக் கன்னிகாதானம் செய்யவேணுமென்று வேண்டினான். அரசன் இவருடைய கிழத்தனத்தையும் குரூபத்தையும் கண்டு பெண் கொடுக்க இசைந்திலன். 'இவர் மஹர்ஷி' யென்று மறிந்தவனாகையாலே பெண் கொடுக்க முடியாதென்றால் நம்மைச் சபித்து விடுவரே யென்கிற அச்சமுமுண்டாகப்பெற்று சிந்தைக் கடலில் ஆழ்ந்திருந்தனன். அன்னவனை நோக்கி முனிவர் 'அரசனே! சிந்திப்பது எதற்காக? பெண்ணைப் பிறந்தவளை எப்படியும் ஒருவனுக்கு விவாஹம் பண்ணிக் கொடுத்தாக வேண்டும்; விரும்பிக்கேட்கிற எனக்குக் கொடுப்பதில் என்ன விசாரம்?' என்றார். அதற்கு அரசன் 'எனக்கொன்று மாக்ஷேபமில்லை. பெண் தானாக விரும்பி வரிக்கும் வரனுக்குக் கன்னிகா தானம் செய்வது எங்கள் குலாசாரம்' என்றனன். அப்படியாகில் பெண் களிருக்குமிடத்திற்கு என்னைப் போகவிடலாமேயென்றார்முனிவர். அதற்கு இசைந்த அரசன் உடனே அந்தபுரக்காவலனை ஷண்டனை வரவழைத்து அவனோடு கூட முனிவரைக் கந்யாமண்டபத்திற்குப் போக விட்டான். முனிவர் புறப்படும்போதே தமது தவவலிமையினால் லோகோத்தரமான ஸௌந்தர்ிம் வாய்ந்த மேனியைப் பரிக்ரஹித்துக் கொண்டு கன்னிகை களின் முன்னே சென்று நின்றார். நின்றதும் அங்கிருந்த ஐம்பது பெண் களும் நான்தானிவரை மணந்துகொள்வேன். நான்தானிவரை மணந்து

கொள்வேனென்று போட்டி போட்டுக்கொண்டு மேல் விழுந்தவாறே இதைக் காவலாளன் அரசனிடம் சென்று அறிவித்தனன். அரசன் அது கேட்டு இதென்ன ஆச்சரியம்! இதென்ன அற்புதம்? என்று மிகவும் வியந்து ஐம்பது பெண்களையும் அம்முனிவர்க்கே விவாஹம் பண்ணிக் கொடுத்தனன். முனிவரும் விவாஹம் செய்து கொண்டு ஐம்பது மனைவி யரையும் தமது ஆச்ரமத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டுபோய், சில்பகலா நிபுணனான விச்வகர்மாவை வரவழைத்து வாபீகூப உத்யாநாதி ஸகலாதி சய ஸம்பந்நங்களான ஐம்பது மாடமாளிகைகளை நிர்மாணம் செய்வித்து ஒவ்வொரு மாளிகையில் ஒவ்வொருத்தி மிக வின்பம் மன்னி வாழும்படி செய்வித்தார். தாமும் ஐம்பது வடிவுகளைப் பரிக்ரஹித்து அவர்களி டத்தில் ரமித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்.

இப்படி காலம் செல்லுகையில் ஒருநாள் மாந்தாதாவெனு மவ் வரசன் பெண்களை க்ஷேமம் விசாரிக்கப் புறப்பட்டு வந்து முதல் மாளிகை யிற்புகுந்து அங்கு வாழும் பெண்ணைக் குசலப்ரச்நம் செய்தனன், அவள் தான் ஆச்சரியமான இன்பங்களை யநுபவித்து வருவதாகச் சொல்லித் தன்னுடைய பரமஸந்தோஷத்தைக் கூறி, ஆனால் ஒரு துக்கமிருப்பதாக வுரைத்தாள்—'உம்முடைய மருமகப்பிள்ளையான முனிவர் எப்போதும் இந்த மாளிகையிலேயேகிடக்கிறார்; இவ்விடம் விட்டுப் பெயர்வதே யில்லை. இதற்காக எனது ஸஹோதரிகள் துக்கித்திருப்பார்களே என்ப தொன்றே எனக்கு துக்கம்' என்றாள்.

அடைவே ஒவ்வொரு மகளையும் க்ஷேமம் விசாரிக்கப் போனவிடத் தில் ஒவ்வொருத்தியும் இவ்வண்ணமாகவே சொல்லக் கேட்ட அரசன் முனிவருடைய ப்ரபாவாதிசயமிது வென்றறிந்து. ஏகாந்தமாக வீற்றிருக் கின்ற அம் முனிவர் பக்கலிலே சென்று பூஜித்துத் தன்னுடைய பரமானந் தத்தைத் தெரிவித்து "மஹாநுபாவரே! உம்முடைய மஹத்தான தபஸ்ஸாஸித்தியடைந்தவிதம் வாசாமகோசரமாயிருக்கின்றதே! இப்படி பட்ட ப்ரடாவத்தை நான் வேறு எந்த மஹர்ஷியிடத்தும் கண்டிலேன்! உம்முடைய தபஸ்ஸித்திப்ரபாவம் லோகவிலக்ஷணமாயிரா நின்ற தந்தோ!" என்று புகழ்ந்து கூறிச் சில நாள் அங்கே தங்கியிருந்து ஸ்வஸ்தானம் மீண்டனன்.

ஸௌபரி முனிவருக்கு நாளடைவில் நூற்றைம்பது மக்கள் பிறந்தனர். மேன்மேலும் அவர்க்குக் குடும்பவாழ்க்கையில் ஆசா பாசம் அளவு கடந்து பெருகிக் கொண்டே சென்றது. ஆசைகள் எவ்வளவு நிறைவேறினாலும் மேன்மேலும் புதிது புதிதான ஆசைப் பெருக்குகள் தோன்றிக் கொண்டே யிருக்கின்றனவேயன்றி ஆசையொழி வது ஈஷத்துமில்லையே யென்று மிகவும் அனுதபித்துக் காடுசென்று சேர்ந்து பரமபுருஷனிடத்திலே மனம்லயித்து முக்தி பெற்றார்.

[ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் நான்காவது அம்சம் இரண்டாமத்யாயத்தில் ஸௌபரிசரிதம் விரிவாகக் காணத்தக்கது.]

ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்



ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர்

தமது தொண்ணூறாவது பிராயப் பிறப்பன்று

(4–4–1980) வெளியிட்ட

வடமொழியில் பாதியும் தென்மொழியில் பாதியுமான

நவதிவாக்யமய நவரத்னமாலையில்

தமிழ்ப் பகுதி

1. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழிதொடங்கும்போது ''உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள் இவையுண்ட சுரனே'' என்கிற பாசுரத்தினால் 'தாம் போதிக்கும் பரமபுருஷன் வேதங்களிலும் வேதாந்தங்களிலும் விளங்குபவன்' என்றருளிச் செய்கையாலே இக்கலியுகத்தில் அவ்வாழ்வார் தொடக்கமாகப் பரவியுள்ள விசிஷ்டாத்வைதஸம்பிரதாயம் பரமவைதிகமென்னத் தட்டில்லை. ப்ரமாணம், ப்ரமாதா, ப்ரமேயம் என்ற மூன்று வகுப்புகளும் நம் தரிசனத்தில் சீர்மைபெற்று விளங்குவன.

2. ''ஆழ்வார்கள் வாழி, அருளிச்செயல் வாழி, தாழ்வாதுமில் குரவர்தாம்வாழி – ஏழ்பாரு முய்ய அவர்களுரைத்தவைகள் தாம்வாழி, செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து'' என்னுமுபதேசரத்தினமாலைப் பாசுரத்தில் ப்ரமாணங்களும் ப்ரமாதாக்களும் ஸாரமாகத் தெரிவிக்கப் பட்டார்கள். ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிட வேதங்களாகிற உபய வேதங்களும் ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத்விஷயாதிகளும் நமக்கு ப்ரமாணம். யதார்த்தஜ்ஞான

நிதிகளான ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள், ஆளவந்தார் எம்பெருமானார்போல்வாரான மஹாசார்யர்களே ப்ரமாதாக்களில் தலைசிறந்து விளங்குபவர்கள். ஸகல சேதநாசேதந சரீரகனாய் ஸமஸ்த கல்யாண குணைகமகனான ஸ்ரீமந் நாராயணனே பரதத்துவமென்றும், அவனுடைய திருவடித் தாமரைகளில் பண்ணும் ப்ரபத்தியே பரமஹிதமென்றும், ×நலமந்தமில்லதோர் நாட்டிலே நித்யாநந்தமயமான நித்ய கைங்கர்யமே பரம புருஷார்த்தமென்றும் இங்ஙனே கூறப்படும் அர்த்த விசேஷங்களே ப்ரமேய ச்ரேஷ்டங்களென்றும் விளங்குகின்றது. ஆக இத்தகைய ப்ரமாண ப்ரமாத்ரு ப்ரமேயவைசிஷ்ட்யமே நம்முடைய தரிசனத்தின் சிறப்புக்கு ஹேதுவாம்

3. பரமவைதிகர்களென்கிற ஏற்றம் நமக்கே உரியது. ப்ரத்யக்ஷத்தாலோ அநுமானத்தாலோ அறிந்துகொள்ள முடியாத அர்த்த விசேஷங்களை அறிவிக்கும் வாங்மயமே வேதமெனப்படும். ×ப்ரத்யக்ஷேணநுமித்யா வா யஸ்தூபாயோ ந புத்த்யதே, யத் தம் விதந்தி வேதேந தஸ்மாத் வேதஸ்ய வேததா× என்கிற புராதந ப்ரமாணம் இங்கே அநுஸந்தேயம்.

4. வேதத்தை ப்ரமாணமாக இசையாத சார்வாக ஜைந பௌத்தாதிகள் பாஹ்யர்களெனப்படுவர். வேதத்தைப் பரமப்ரமாணமாக இசைந்துவைத்தும் பரப்ரஹ்மம் குணசூந்யமென்றும் அலக்ஷ்மீகமென்றும் அசரீரமென்றும் விபூதிவிரஹிதமென்றும் இங்ஙனே மனம்போனபடியெல்லாம் பேசுபவர்கள் குத்ருஷ்டிகளெனப்படுவர்.

5. குத்ருஷ்டிகளானாலும் வேதத்தை ப்ரமாணமாக இசையுமவர்கள் வேதபாஹ்யர்களிற் காட்டிலும் மேம்பட்டவர்களன்றோவென்று சிலர் நினைக்கக்கூடும். பாஹ்யர்களோடு குத்ருஷ்டிகளோடு ஒருவாசியில்லையென்றருளிச் செய்கிறார் கூரத்தாழ்வான்' (ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவே)— ×பாஹ்யா: குத்ருஷ்டய இதி த்விதயேபி அபாரம் கோரம் தமஸ் ஸமுபயாந்தி நஹீக்ஷஸே தாந், ஜக்தஸ்ய காநநம்ருகைர் ம்ருகத்ருஷ்ணிகேப்ஸோ: காஸாரஸத்வ நிஹதஸ்ய ச கோ விசேஷ:?× என்கிற சுலோகம் இங்குக் காணத்தக்கது.

6. வேதபாஹ்யர்களும் வேத குத்ருஷ்டிகளும் துல்யயோகக்ஷேமர்களென்பதற்கு ஒரு அற்புதமான த்ருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறாரிதில்,

விடாய் மிகுத்துத் தண்ணீரைத் தேடியோட இரண்டு மிருகங்கள் புறப் பட்டன; அவற்றில் ஒரு மிருகமானது தடாகத்திற் புகாதே கானலேக் கண்டு பாநீய ப்ரவாஹமாக மயங்கி யோடிக்கொண்டே யிருக்கையில் வழியில் புலியின் வாயிலே விழுந்து மாண்டொழிந்தது. இது இப்படி யாக, மற்ருெரு மிருகமானது விடாய் தீரப்பெறுவதற்கு உண்மையாகத் தண்ணீருள்ள தடாகத்திலேயே சேர்ந்தும் துறைதப்பி யிழியவே அங்குக் கிடந்த முதலேயினுலே கதுவப்பட்டு மாண்டொழிந்தது. ஆக இரண்டு மிருகங்களும் தடாக ப்ரவேச அப்ரவேசங்களாலே சிறிது வைலக்ஷண்யம் பெற்றிருந்தாலும் விநாசம் இரண்டுக்கும் துல்யமே. அதுபோலவே குத்ருஷ்டிகளும் பாஹ்யர்களும் வேதப்ராமாண்ய அங்கீகார அநங்கீ காரங்களாலே சிறிது வாசிபெற்றிருந்தாலும் விநாசத்தில் வாசியற்றவர் களே யென்றதாயிற்று. அந்த பாஹ்யர்களும் குத்ருஷ்டிகளும் கிடக் கட்டும். வேதக் கடலில் நாம் உள்ளபடி அவகாஹித்து அர்த்த ர்த்னங் களேக் கொள்ளேகொண்டு அநுபவித்து ஆனந்திக்கக் கடவோம். இவ் வானந்தத்திற்கு நாம் இட்டுப் பிறந்தவர்களாதலால் நாம் பரமபாக்ய சாலிகளாவோம். இது நமக்கே உரிய ஆனந்தம்.

8. வேதம் கர்மகாண்ட மென்றும் ப்ரஹ்மகாண்டமென்றும் இரு வகுப்பாகவுள்ளது. பூர்வபாகம் கர்மகாண்டமென்றும், உத்தரபாகம் ப்ரஹ்மகாண்டமென்றும் வழங்கப்படும். உபநிஷத்துக்களேயே ப்ரஹ்ம காண்ட மென்பது. பகவானுக்கு ஆராதன ரூபங்களான யஜ்ஞம் முத லிய கருமவிசேஷங்களே விரிவாகக் கூறும் வேதபாகம் கர்மகாண்ட மென்றும், அக்கருமங்களினுல் ஆராதிக்கப்படுகின்ற பகவானுடைய ஸ்வரூப ரூப குணங்களே விரிவாகக் கூறும் வேதபாகம் ப்ரஹ்மகாண்ட மென்றும் சொல்லிற்ருயிற்று.

9. இதுவே உபநிஷத்தென்கிற பெயராலும் வழங்கும். ('உப- நிஷீததி) என்கிற வ்யுத்பத்திகொண்டது உபநிஷத்தென்கிற பதம். பக வானுடைய அருகேயுள்ளதென்கை. ×வேதைச்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேத்ய:× என்கிற கீதையின்படி கர்மகாண்டமுங்கூட பகவானே ப்ரதி பாதிக்கவல்லதேயாயினும் அந்த ப்ரதிபாதனம் வ்யவஹிதமாயிருக்கும்; உபநிஷத்து அவ்யவதாநேந ப்ரதிபாதகமாயிருக்கும்.

10. கர்மகாண்டத்தில் தோன்றும் சங்கைகளேப் பரிஹரிப்பதற் காக ஜைமிநியென்னும் மஹர்ஷியெழுந்து பதினுறு அத்யாயங்களோடு

கூடிய ஒரு சாஸ்த்ரத்தை யியற்றினர். அதற்குப் பூர்வமீமாம்ஸை யென்று பெயர். இதில் பன்னிரண்டு அத்யாயங்களே ஜைமினியால் இயற்றப்பட்டவையென்றும், மேல் நான்கு அத்யாயங்கள் காசக்ருத்ஸ்ந மஹர்ஷியால் இயற்றப்பட்டவையென்றும் ஒரு பக்ஷமுண்டு. இதைப் பற்றி இங்கு விசாரவிரிவு வேண்டா. *வ்ருத்திக்ரந்தே து ஜைமிந்யு பரசிததயா ஷோடசாத்யாய்யுபாத்தா* இத்யாதியான அதிகரணஸாரா வளிச்லோகம் காண்க. ''ஜைமிநீயம் ஷோடசலக்ஷணம்'' என்பது பொது வான வார்த்தை. போதாயந வ்ருத்திக்ரந்தத்தில் பதினறு அத்யாயங் களும் ஜைமிநிப்ரோக்தமென்று கூறப்பட்டுள்ளது. (லக்ஷணமென்று அத்யாயத்திற்குப் பெயர்.)

11. ப்ரஹ்மகாண்டமென்னும் உபநிஷத் பாகத்தில் தோன்றும் சங்கைகளைப் பரிஹரிப்பதற்காக வ்யாஸ மஹர்ஷி யெழுந்து நான்கு அத்யாயங்கள் கொண்டவொரு சாஸ்த்ரத்தை இயற்றினர். அதற்கே சாரீரகமீமாம்ஸை யென்று பெயர். உத்தரமீமாம்ஸையென்றும் வழங்கு வர். ப்ரஹ்மஸூத்ரமென்பது இதனையே. ஒவ்வோரத்யாயத்திலும் நான்கு பாதங்களுள்ளன. ஆகவே பதினறு பாதங்கள் கொண்டது சாரீ ரகமீமாம்ஸை யென்றதாயிற்று. இதில் ஒவ்வொரு விஷயத்தைப்பற்றி சர்ச்சைசெய்து நிர்ணயிக்கும் பகுதிக்கு அதிகரணமென்று பெயரிடப்பட் டுள்ளது. அப்படிப்பட்ட அதிகரணங்கள் இந்த மீமாம்ஸையில் (156) நூற்றைம்பத்தாறு உள்ளன. சில அதிகரணங்களில் ஒரே ஸூத்ர மிருக்கும். பல அதிகரணங்களில் பல ஸூத்ரங்களிருக்கும். மொத்தம் ஸூத்ரங்களின் லக்கம் (545) ஐந்நூற்றுநாற்பத்தைந்து என்று கணக் கிடப்பட்டிருக்கின்றது. ஆக, நான்கு அத்யாயங்களையும், பதினறு பாதங்களையும் நூற்றைம்பத்தாறு அதிகரணங்களையும் ஐந்நூற்று நாற் பத்தைந்து ஸூத்ரங்களையுங்கொண்டது ப்ரஹ்மஸூத்ர சாஸ்த்ரமென்ற தாயிற்று.

12. *[சாரீரகமீமாம்ஸா பாஷ்யங்கள் தோன்றியது.]* தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை நாம் தெரிந்து கொள்வதற்கு உபநிஷத்துக்களே தஞ்சமாகும். அவ்வுபநிஷத்துக்களின் பொருள்களை ஸம்சய விபர்யய மற நிஷ்கர்ஷித்து விளக்கக்கூடியது இந்த ப்ரஹ்மஸூத்ர சாஸ்த்ரமே யாதலால் வேதாந்திகளுக்கு இதுவே புகலாயிற்று. இந்த சாஸ்த்ரத்

தின் பொருளை நிஷ்கர்ஷமாகவும் நிஷ்கல்மஷமாகவும் தெரிந்து கொண்டவர்களே வேதாந்திகளென்றும் ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகளென்றும் சொல்லத் தகுதியுடையார். மஹர்ஷிகளியற்றிய ஸூத்ரங்களின் பொருளை நம் போல்வார் சிறிதும் அறியகில்லார்களாதலால், நம் போன்ற அல்பமதிகளிடத்தில் பரமகருணைகொண்ட பூருவர்கள் அந்த ஸூத்ரங்களின் அர்த்தத்தை விளக்கி பாஷ்யங்கள் இயற்றியுள்ளார்கள். த்வைதம் அத்வைதம் விசிஷ்டாத்வைதம் என மூன்று மதங்கள் உலக ப்ரஸித்தமாக வழங்குமவை.

13. இம் மூன்று மதங்களிலும் பாஷ்யங்கள் அவதரித்துள்ளன. அத்வைத மதத்திற்காக சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள் பாஷ்யமியற்றினர். த்வைத மதத்திற்காக ஆனந்த தீர்த்த ஸ்வாமிகள் (மத்வாசார்) பாஷ்யமியற்றினர். நமது விசிஷ்டாத்வைத மதத்திற்காக பகவத்ராமாநுஜாசார்யரென்கிற ஸ்வாமியெம்பெருமானர் ஸ்ரீ பாஷ்யமருளிச் செய்தார். வட இந்தியாவில் அதிக ப்ரஸித்தி பெற்றுள்ள வல்லப மதம், நிம்பார்க்க மதம், முதலிய மதங்களுக்காகவும் பாஷ்யங்கள் தோன்றியுள்ளன. சைவ மதத்திற்காக நீலகண்ட பாஷ்யம் தோன்றியுள்ளது.

14. இப்படி மற்றும் பல பாஷ்யங்களிருந்தாலும் **மதத்ரய பாஷ்ய**மென்று மூன்று பாஷ்யங்களே நமது நாட்டில் குலாவப்படுகின்றன. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்றும் விசிஷ்டாத்வைதிகளென்றும் பகவத்ராமாநுஜதர்சநஸ்தர்களென்றும் வழங்கப்படுகின்ற நமக்கு ஸ்வாமியின் ஸ்ரீபாஷ்யமே ஜீவாதுவாகும். சங்கரபாஷ்யம் மத்வபாஷ்யம் நீலகண்ட பாஷ்யம் என்பவைபோலல்லாமல் ஸ்ரீபாஷ்யமென்றே தோன்றியுள்ள ப்ரஸித்தி இதன் ஒப்பற்ற பெருமையைப் புலப்படுத்தும்.

15. *[ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் பெருமைவிளக்கம்]* உபநிஷத்துக்களின் உண்மைப்பொருளை ஸூத்ரகாரருடைய உள்ளத்திற்கு ஒத்ததாக நிஷ்பக்ஷபாதமாய் நிருபிக்கப்பட்ட பாஷியம் ஸ்ரீபாஷ்யமேயென்று மேனாட்டுப் புலவர்களும் மெச்சியுள்ளார்கள். அது நிற்க, ஸ்வாமி ஸ்ரீபாஷ்யமருளிச் செய்யத் தொடங்கும்போதே ''பகவத்போதாயநக்ருதாம் விஸ்தீர்ணாம் ப்ரஹ்மஸூத்ரவ்ருத்திம் பூர்வாசார்யாஸ் ஸஞ்சிக்ஷிபு:; தந்மதாநுஸாரேண ஸூத்ராக்ஷராணி வ்யாக்க்யாஸ்யந்தே'' என்று—(முன்

ஞோர் மொழிந்த முறை தப்பாமே வியாக்கியானிப்பதாக) அருளிச் செய்
திருப்பதனுல் (ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் ப்ராமாணிகத்வம் அசைக்க முடியாது
விளங்குகின்றது.

16. இக்காலத்து அஸூயுக்கள் சிலர் மேலே உதாஹரித்த
பங்க்தியின்மேல் வீணுன விவாதத்தைக் கிளப்பி நாசமடைந்து போனர்
களென்பது அடியேனுடைய சதபூஷணீ வஜ்ரகுடார—தத்விஜயத்வஜ—
சாங்கரசிரோபூஷா—தத்விபூஷணுதிக்ரந்தங்களினுல் விசதமாகுமாதலால்
அதனை ஈண்டு விவரித்துரைக்கின்றிலோம். ஆர்ஷவ்யாக்க்யாநகவசித
மாயும் அதிப்ராசீநமாயும் பரம பவித்திரமாயுமுள்ளது விசிஷ்டாத்வைத
மேயென்றும், அதை நிலைநாட்டவல்ல பாஷ்யம் ஸ்ரீபாஷ்யமேயென்றும்
ப்ராமாணிக வைதிகோத்தமர்களின் கொள்கை.

17. [விசிஷ்டாத்வைத சப்தார்த்தவிவரணம்] விசிஷ்டாத்வைத
ஸித்தாந்தமென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. ஸித்
தாந்தமென்பதற்கு ப்ராமாணிகமாகப் பரிக்ரஹிக்கப்பட்ட அர்த்தமென்று
தேர்ந்த பொருள்; மதம் என்றவாறு. இரண்டாயிருக்கும் தன்மை
(த்விதா) எனப்படும்; த்வைத மென்ருலும் அதுவே பொருள். பேதம்
என்றதாயிற்று. அத்தோடு நஞ் சேர்ந்தால் அத்வைதம் என்ருகிறது.
அபேதமென்று பொருள். விசிஷ்டஸ்ய அத்வைதம்—விசிஷ்டாத்வைதம்.
ஸமஸ்தசேதநாசேதந வஸ்துக்களோடு கூடின ப்ரஹ்மம் ஒன்று—என்று
அங்கீகரிக்கப்படுவதால் இந்த தரிசனம் விசிஷ்டாத்வைத மெனப்படு
கிறது. சித்தும் அசித்துமாகிய இரண்டு தத்துவங்கள் உண்மையில்
கிடையவேகிடையா தென்றும் ப்ரஹ்மமொன்றே உள்ளதென்றும்
கொள்ளுகின்ற பிறருடைய மதத்தைத் தள்ளி, மூன்று தத்துவங்களும்
உண்மையாகவுள்ளனவென்று கொள்ளுவதே இந்த தரிசனத்தில் ஸாரம்.

18. [விசிஷ்டாத்வைதமென்பதற்கு வேறு விதமான பொருளின்
பொருந்தாமை] 'விசிஷ்டஷ்ய அத்வைதம்—விசிஷ்டாத்வைதம் என்று
கொள்ளுகையன்றிக்கே, 'விசிஷ்டம் ச விசிஷ்டம் ச விசிஷ்டே; விசிஷ்
டயோ: அத்வைதம்—விசிஷ்டாத்வைதம் என்று கொண்டு ஸூக்ஷ்ம
சிதசித் விசிஷ்ட ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஸ்தூல சிதசித் விசி ட ப்ரஹ்மத்
திற்கும் ஐக்கியம் கொள்ளுகை விசிஷ்டாத்வைதம் என்பாருமுளர்
இதில் உபபத்தி காண்பதரிது. விசிஷ்டஸ்ய அத்வைத மென்பதே

உபபந்நமாகும். 'ப்ரஹ்மமொன்றே ஸத்யமானது; மற்றவை யெல்லாம் மித்த்யை' என்று சொல்லுகிற அத்வைதிகள் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சிதசித்விசிஷ்டத்வத்தை ஒப்புக்கொள்ளுவதில்லை. ப்ரஹ்மம் போலவே ஜகத்தும் ஸத்யமே யென்று அங்கீகரிக்கிற த்வைதிகளும் (மாத்வர்களும்) சேதநாசேதநங்களுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ரக்ஷ்யரக்ஷக பாவ ரூபமான ஸம்பந்தம் தவிர ஐக்யவ்யபதேசத்திற்குரிய ஸம்பந்த விசேஷமொன்றும் அங்கீகரிக்கின்றிலர். ஆகவே அவர்களும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சிதசித்வைசிஷ்ட்யத்தை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை யென்பது தேறிற்று.

19. நமது ஸித்தாந்தத்திலோவென்னில், சேதநாசேதநாத்மக மான ப்ரபஞ்சத்தையும் ப்ரஹ்மத்தையும் ஸத்யமென்று கொள்வதோடு அவற்றுக்கு ஐக்யவ்யபதேசத்தை நிர்வஹிக்கக் கூடியதான சரீரசரீரி பாவ ரூபமான ஸம்பந்த விசேஷத்தையும் கொள்வதனாலே, உலகத்தில் உடலுக்கும் உயிருக்கும் வேற்றுமை அபலபிக்க முடியாததாயிருக்கச் செய்தேயும் ''சைத்ர: ஏக:'' என்கிற வியவஹாரம் எப்படிகாணப்படு கிறதோ அப்படியே இங்கும் சேதநாசேதந சரீரகமான ப்ரஹ்மத்திற்கு ஏகத்வேந வ்யபதேசமும் பரஸ்பரம் ஸ்வரூப பேதமும் பொருந்தக் குறை யில்லை. இவ்வர்த்த தத்துவத்தைக் காட்ட வல்ல 'விசிஷ்டஸ்ய அத்வைதம்-விசிஷ்டாத்வைதம்' என்னும் வ்யுத்பத்தியே யுக்தமானதென்று கொள்க.

20. (த்வைதத்தையும் அத்வைதத்தையும் பற்றின நிரூபணங் கள்.) ச்ருதிவாக்யங்களை யுற்று நோக்கினால் அவற்றில் இருவகையான பாகுபாடு காணப்படும். (1) பேதத்தையே காட்டும் சில வாக்யங்கள் (2) அபேதத்தையே காட்டும் சில வாக்யங்கள். ×க்ஷரம் ப்ரதாநம் அம்ருதாக்ஷரம் ஹர: க்ஷராத்மாநாவீசதே தேவ ஏக: என்பது முதலான ச்ருதி வாக்யங்கள் சேதந-அசேதந-ஈச்வர ரூப தத்வத்ரயத்தின் உண்மையைத் தெரிவிக்கும் முகத்தால் பேதத்தைக் காட்டுகின்றன. ×நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந× ×ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம × ×தத் த்வமஸி× இத்யாதிகளான ச்ருதிவாக்யங்கள், பலவகைப்பட்ட வஸ்துக்களில்லாமையைத் தெரிவிக் கும் முகத்தால் அபேதத்தைக் காட்டுகின்றன. ஆக, ச்ருதிகளில் சில

விடத்து பேத ப்ரதிபாதநமும் சிலவிடத்து அபேத ப்ரதிபாதநமுமிருப்பதாகத் தேறுகையாலே பரஸ்பரவிரோதம் ஸ்பஷ்டமாகிறது. விருத்தமான அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கையாகிற அவத்யம் ச்ருதிகளில் இடம்பெறத் தகாது. விரோதமோ உள்ளதென்று காட்டியாயிற்று விரோதத்தைப் போக்கி ஸமந்வயம் காட்ட வேண்டிய பொறுப்பு விமர்சகுசலர்களான வைதிகர்களுக்குள்ளது. ப்ரஹ்மமொன்றுதான் ஸத்யமென்றுகொள்ளும் அத்வைதிகள் அபேதத்தைக் காட்டும் ச்ருதிவாக்யங்களை மட்டும் முக்கியமாகப் பரிக்ரஹித்து பேதத்தைக்காட்டும் ச்ருதிவாக்யங்களை உபேக்ஷித்து விட்டார்கள். த்வைதிகளோவென்னில் பேதத்தைக்காட்டும் ச்ருதி வாக்யங்களை மட்டும் முக்கியமாகப் பரிக்ரஹித்து அபேதத்தைக்காட்டும் ச்ருதி வாக்யங்களை உபேக்ஷித்துவிட்டார்கள்.

21. ×யஸ்யாத்மா சரீரம், யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம், ய ஆத்மநி திஷ்டந்× இத்யாதி வாக்யங்கள் பகவான் ப்ருதிவி முதல் ஆத்மாவரையிலுமுள்ள ஸகல வஸ்துக்களிலும் அந்தர்யாமியாயிருக்கிறனென்பதை ப்ரதிபாதிக்கின்றன; இவற்றை த்வைதிகளும் அத்வைதிகளுமான இரு வகுப்பினரும் அறவே விட்டிட்டார்கள். ஸுபாலோபநிஷத்து முதலான அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணவாக்யங்களுக்கு உபய மதத்திலும் ஆதரவு கிடையாதென்பது ஸ்பஷ்டம். ஆக, த்வைதாத்வைத மதங்களிரண்டிலும் அநேக ச்ருதி வாக்யங்களை அமுக்க்யார்த்தங்களாகக் கொள்ளுதல் உபேக்ஷித்தல் இத்யாதியான பலீயஸ்ஸான தோஷமுள்ளது. இத்தகையதோஷம் சிறிதும்தட்டப்பெறுததது நமது மதமென்னுமிடம் அடுத்தபடியாக விவரிக்கப்படுகின்றது.

22. கீழே யெடுத்துக்காட்டிய மூன்று வகுப்பான ச்ருதிவாக்யங்களையும் ஒரு நிகராக ஆதரிப்பவர்கள் விசிஷ்டாத்வைதிகளேயாவர். ஒரு ச்ருதி வாக்கியத்திலும் அமுக்க்யார்த்த கல்பநை யென்பது கிடையாது. எங்ஙனேயென்னில், கடைசியாக எடுத்துக்காட்டப்பட்ட ×யஸ்யாத்மா சரீரமித்யாதிகளான ச்ருதி வாக்யங்களுக்கு கடக ச்ருதிகளென்று பெயர். பேதத்தையும் அபேதத்தையும் விரோதலேசமுமின்றிக்கே பொருந்தச் செய்யவல்லவை அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மண வாக்யங்கள்-என்கிற காரணத்திறைல் இவற்றுக்கு கடகச்ருதிகளென்னும் பெயர் மிகப்பொருத்தமானது.

23. ×நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந× இத்யாதிகளான அத்வைத (அபேத) ச்ருதிகளினலேற்பட்ட அபேதத்தையும் ×க்ஷரம் ப்ரதாநமம்ருதாக்ஷரம் ஹர:× இத்யாதிகளான த்வைத (பேத) ச்ருதிகளினலேற்பட்ட பேதத்தையும் பொருந்தவிடும் வழி கேண்மின்; சேதநா சேதந ஈச்வரர்களான மூன்று தத்துவப் பொருள்களின் ஸ்வரூப பேதம் உண்மையாதலால்× க்ஷரம் ப்ரதாந மித்யாதி பேத ச்ருதியானது பேதத்தைச் சொல்லியிருப்பது பாங்கே. ப்ரஹ்மம் சேதநாசேதந விசிஷ்டமாய்க்கொண்டு ஒன்றேயாகிறபடியால் ×ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம× இத்யாதியான அபேத ச்ருதிகளும் பொருந்தக் குறையில்லே. ×யஸ்யாத்மாசரீரமித்யாதி அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மண ச்ருதிகளானவை ஸர்வேச்வரனே ஸர்வாந்தர்யாமி யென்று தெரிவிக்கும் முகத்தால் பேதத்தையும் அபேதத்தையும் பொருந்த விடுகின்றன என்பது நம் ஆசாரியர்களின் நிரூபணம்.

24. சிதசிதீச்வரர்களாகிற மூன்று தத்துவங்களிலும் தனிப்படக் கண்செலுத்தினல் பேதம் க்ரஹிக்கப்படுகிறது. அசேதநமாகிய சரீரம் வேறு; அதனுள்ளுறையும் சேதநன் வேறு; அவனுக்கும் அந்தர்யாமியான பரமாத்மா வேறு என்று பேதப்ரதிபத்தி சாஸ்த்ர ஸம்மதமேயாகும் பல அவயவங்களின் கூட்டரவான சரீரத்திலே கை, கால், காது, மூக்கு முதலானவற்றைத் தனியே பார்க்குமிடத்து பேதப்ரதிபத்தியும் 'அவயவ ஸங்காதம் ஒன்று' என்று பார்க்குமிடத்து அபேத ப்ரதிபத்தியும் பொருந்துகின்றது. தேவதத்தன் ஒருவன், யஜ்ஞதத்தன் ஒருவன் இத்யாதி வ்யவஹாரங்களில் தேவதத்தனுக்கும் யஜ்ஞதத்தனுக்கும் ஒருமை எங்ஙனம்? என்று விமர்சிக்கவேணும். ''தேவதத்த: க்ருச:, யஜ்ஞதத்த: ஸ்தூல:'' இத்யாதிவ்யவஹாரங்களில் க்ருசத்வமும் ஸ்தூலத்வமும் சரீர தர்மமாகையாலே தேவதத்த யஜ்ஞதத்த சப்தங்கள் சரீர பரங்களே யென்று அறுதியிடப்படுகிறது. ''தேவதத்தோ மேதாவீ, யஜ்ஞதத்த: ப்ரதிபாவாந்'' இத்யாதி வ்யவஹாரங்களில் மேதையும் ப்ரதிபையும் ஆத்ம தர்மமாகையாலே அந்த தேவதத்த யஜ்ஞதத்த சப்தங்களே ஆத்ம பரங்களென்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. ஆத்மாவும் சரீரமும் ஒன்றல்ல, வெவ்வேறுபட்டவை. ஆக அநேக வஸ்துக்களிருக்கச் செய்தேயும் ஏகத்வவ்யவஹாரம் நிகழ்ந்து வருவது 'சரீர விசிஷ்டனை சரீரி ஒருவன்' என்னுமபிஸந்தியாலத்தனே யன்றோ.

25. இவ்வண்ணமாகவே 'ப்ரஹ்ம ஏகமேவ' என்ற ச்ருதியும் விசிஷ்டைக்யத்தைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ளக்குறையில்லையே. ஏவஞ்ச பேதத்திற்கும்,அபேதத்திற்கும் அபாயமொன்றுமில்லை யென்றதாயிற்று. சரீரங்களும் சரீரிகளுமாகிற நாநா வஸ்துஸத்பாவம் ப்ராமாணிக மாகை யாலே அபலபிக்க வொண்ணுததே. இங்ஙனே விசிஷ்டைக்யமும் அநுபவஸித்தமாகையாலே அபலபிக்க வொண்ணுததே. ஆக, உண்மையில் வெவ்வேறுபட்ட வஸ்துக்களும் சரீர சரீரி பாவ நிபந்தநமாகவே ஒன்ருக வழங்கப்படுவதாய் ஸித்திக்கையாலே அப்படிப்பட்ட சரீர சரீரிபாவத்தை யுணர்த்துகின்ற அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணுதி ரூபங்களான ச்ருதி வாக்யங்களுக்கு நமது மதத்தில் மிகுந்த கௌரவமுள்ளது. அத்வைதிகள் பேத ச்ருதிகளை அநாதரிப்பது போலவும், த்வைதிகள் அபேத ச்ருதிகளை அநாதரிப்பதுபோலவும் நாம் ஒருவகையான ச்ருதியிலும் அநாதரம் காட்டுகின்றிலோம். ஆகவே ஸர்வச்ருதி ஸாமரஸ்யம் நமக்கே யொழியப் பிறர்க்கில்லையென்பது கல்வெட்டாகத் தேறி நின்றது.

26. சரீராத்ம பாவமே ப்ரதாநப்ரதிதந்த்ரார்த்த மென்பது. மதாந்தரஸ்தர்கள் ஒப்புக்கொள்ளாத பல அர்த்தங்களை நாம் ஒப்புக் கொண்டிருக்கின்ருேம். நித்யஸூரிஸத்பாவம், எம்பெருமானுடைய கல்யாண குணுச்ரயத்வம், திவ்யமங்கள விக்ரஹ விசிஷ்டத்வம் முதலானவை அவை. இவற்றை யெல்லாம் விட்டு சரீர சரீரிபாவத்தையே கொண்டு விசிஷ்டாத்வைத மென்று பெயரிடுவதில் என்ன விசேஷமென்னில், கேண்மின். ஸித்தாந்தத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்ற அர்த்த விசேஷங்களுள் ஜகச்சரீரகத்வ மென்பதே ப்ரதாநமானது. ஆனது பற்றியே இது ப்ரதாந ப்ரதிதந்த்ரார்த்த மெனப்படுகிறது. இதுவே ப்ரதாநமென்பது எங்ஙனமென்னில் ஸர்வச்ருதிகளினுடையவும் முக்கியமான அர்த்தத்தைத் தெரிவிப்பதாய், ஸர்வச்ருதிகளுக்கும் ஸாமரஸ்யத்தை நிர்வஹித்து வாதிவிஜய ப்ரயோஜகமாயிருப்பதனுலே, இதற்கு ப்ராதாந்யமென்றுணர்க. இந்த சரீராத்ம பாவத்தைத்தெரிந்து கொள்ளாமையினுலன்ருே பிற மதத்தவர்கள் ஸர்வச்ருதிஸாமரஸ்யத்தை நிர்வஹிக்கமாட்டாமல் தளருகின்ருர்கள். குத்ருஷ்டிகளின் குசோத்யங்களை அவலீலயா பரிஹரித்துத் தருவது இந்த சரீராத்மபாவமே யென்க.

27. இங்கு ''யத்யேதம் யதிஸார்வபௌமகதிதம்'' இத்யாதியான வேதாந்ததேசிக ச்லோகரத்நத்தைத் திடமாகக்கொள்க. இந்த

ப்ரதாந ப்ரதிதந்த்ரார்த்தத்தை நன்கு தெரிந்துகொண்ட வொருவ்யக்தி நிற்குமிடத்தில் விமதர்கள் எத்தனை பேர்கள்கூடி எவ்வளவு வாதகோலாஹலங்களைச் செய்தாலும் அவர்களுக்கு பங்கமேதவிர வேறில்லை யென்பது இந்த சுலோகத்தின் கருத்து.

28. சரீராத்மபாவம் ஸூத்ரகாராபிமதமென்று விவரித்தல். ஸித்தாந்தத்தில் சரீராத்மபாவமே பிரதான மென்பது கீழே உபபாதிக்கப்பட்டது. ப்ரஹ்மஸூத்ரகாரருக்கும் இதுவே அபிமதமென்பதை மூதலிப்போம். இவ்விஷயத்தில் சாரீரக மீமாம்ஸை முழுவதுமே பிரமாணமாகக் காட்டக் கூடியதாயினும் வ்யுத்பித்ஸுக்களின் புத்தியில் ஏறுவதற்காக ஸம்க்ஷேபமாய் நிரூபித்தல் நல மென்று கருதி அந்த சாரீரக மீமாம்ஸையில் ஒரு அதிகரணத்தை மட்டும் ஈண்டெடுத்துக் காட்டிப் பிராமாணிகர்களின் மனத்தில் பதியவைக்கிறோம்.

29. அதில் முதலத்யாயம் நான்காவது பாதத்தில் வாக்யாந்வயாதிகரண மென்பது ப்ரஸித்தமானது. நான்கு ஸூத்ரங்கள்கொண்டது இவ்வதிகரணம். ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்தில் ப்ரஸித்தமான மைத்ரேயீ ப்ராஹ்மணமென்னும் பகுதியில் அம்ருதத்வோபாயமேதென்று கேட்டமைத்ரேயியைக் குறித்து யாஜ்ஞவல்க்யருடைய விடை. ×ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய: ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:× என்பது. இதில் ஆத்மா என்னும் சப்தத்தால் குறிக்கப்பட்டவன் பரமாத்மாவா? ஜீவாத்மாவா? என்று விசாரம் ப்ரஸக்தமாக, பரமாத்மாவே யென்று நிர்ணயம் செய்வது இவ்வதிகரணத்தின் ப்ரமேயம். இது ×வாக்யாந்வயாத்× என்கிற முதல் ஸூத்ரத்தினுல் தேறியது. மேத்ரேயீ ப்ராஹ்மணத்திலுள்ள மஹாவாக்யம் ஸமஞ்ஜஸமாக அந்வயிக்க வேண்டுகையாலே அந்த வாக்யத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட ஆத்மா கருமமலனை யநுபவிப்பவனை ஜீவாத்மாவாக இருக்கமுடியாது. பரம புருஷனேயாகவடுக்கும் என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

30 இதற்குமேல் ஒரு கேள்வி எழுந்தது, அதாவது, இங்குப் பரமாத்மா விவக்ஷிதனுகில் ஜீவாத்ம வாசகமான ஆத்மா என்கிற சொல்லையிட்டுச் சொல்லுவானேன்? பரமாத்மாவென்றே பிரயோகிக்கலாகாதா? என்று. இக்கேள்விக்கு ஸூத்ரகாரரான வியாஸரால் மேலே மூன்று ஸூத்ரங்களினுல் ஸமாதானம் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

அடைவே ஆச்மரத்த்ய மதம், ஔடுலோமி மதம், காசக்ருத்ஸ்ந மதம் என மூவருடைய மதம் காட்டப்பட்டுள்ளது.

31. முறையே ஸூத்ரங்கள்;— 1. ×ப்ரதிஜ்ஞாஸித்தேர் லிங்கமாச்மரத்த்ய: 2. ×உத்க்ரமிஷ்யத ஏவம் பாவாதித்யௌடுலோமி: 3. ×அவஸ்திதேரிதி காசக்ருத்ஸ்ந: என்கிற இம்மூன்று ஸூத்ரங்களும் மூன்று மஹர்ஷிகளின் நிர்வாஹங்களைத் தெரிவிப்பனவாம். இவற்றை அடைவே கிறிது விவரிக்கிறோம்.

32. ஆச்மரத்த்ய மதம். ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு கார்ய காரண பாவம் சுருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கையாலே அதனால் அவர்களுக்கு அபேதம் ஏற்படுகிறது. காரணமான மண்ணுக்கும் அதன் கார்யமான பானைக்கும் அபேதம் காண்கிறதன்றோ. ஆக இவ்வபேதத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக பரமாத்ம ஜீவாத்மாக்களுக்கும் ஐக்யோக்தியுள்ளதென்றார் ஆச்மரத்த்யர்.

33. இனி ஔடுலோமி மதம். கீழே காட்டிய ஆச்மரத்த்ய மதத்தில் ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து உத்பத்தியைக் கொள்ளுகையாலே ×ந ஜாயதே ம்ரியதே வா விபச்சித்×இத்யாதி ப்ரமாணங்களோடு அது விரோதிக்கையாலும் மற்றும் அநேக தோஷப்ரஸங்கத்தாலும் ஆச்மரத்த்ய மதம் ஸாதுவன்றென்று கொண்ட ஔடுலோமியானவர்—முக்தி தசையில் ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்மாவோடு அபேதம் ச்ருதி ஸித்தமாயிருக்கையாலே முக்தி தசையில் பவிஷ்யத்தான ஜீவாத்ம பரமாத்ம அபேதத்தை யவலம்பித்து ஐக்கியம் சொல்லி நிர்வஹித்தார்.

34. காசக்ருத்ஸ்நமதம். கீழே விவரித்த ஔடுலோமிமதத்தில் மோக்ஷம் வரையில் ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு பேதமுள்ளதென்றும், முக்தி தசையில் அபேதமென்றும் கொள்ளப்படுகிறவிது, ×பரமாத்மாத்ம நோர்யோக: பரமார்த்த இதீஷ்யதே, மித்த்யைதத் அந்யத் த்ரவ்யம் ஹி நைதி தத் த்ரவ்யதாம் யத:× என்கிற ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண வசன விருத்தம். வெவ்வேறுபட்ட பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று சேருமேயொழிய ஐக்கியத்தை யடையமாட்டாவென்று இதில் ஸ்பஷ்டமாகக் கூறியிருக்கின்றதன்றோ. முக்தி தசையில் ஜீவாத்மாவுக்கு அபஹத பாப்மத்வாதி ஸ்வரூபம் ஆவிர்ப்பவிக்குமதொழிய பரமாத்மாவோடு ஐக்யாபத்திபென்ப

தில்லை யென்னுமிடம் (4-4-1) ×ஸம்பத்யாவிர்ப்பாவாதிகரணத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆக இத்தனைக்கும் முரணுகை நிர்வஹிப்பது அநுசிதம் என்று கொண்ட காசக்ருத்ஸ்நர்—பரமாத்மா ஜீவாத்மாவினுள் அந்தராத்மாவாக இருப்பதும், ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்ம சரீரத்வமும் ×ய ஆத்மநி திஷ்டந்... யஸ்யாத்மா சரீரம்× இத்யாதி ச்ருதி ஸித்தமாகையாலும், சரீர வாசகங்களான சப்தங்களுக்கு சரீரிபர்யந்த வாசகத்வம் ஆக்ருத்யதிகரண ஸித்தமாகையாலும் ப்ரக்ருதத்தில் ஜீவாத்மவாசியான ஆத்ம சப்தத்தைப் பரமாத்மபர்யந்த வாசகமாக நிர்வஹிப்பதுதான் உசிதமென்று கருதினர்.

35. இங்ஙனே வரிசையாக மூன்று மதங்களை உதாஹரித்த ஸூத்ரகாரர் மேலே நான்காவது மதத்தைச் சொல்லாமையினல் காசக்ருத்ஸ்ந மதமே ஸூத்ரகாராபி மதமென்று நிஸ்ஸந்தேஹமாக நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. இது விசிஷ்டாத்வைதமதத்திற்கு விஜயத்வஜமானது

36 காசக்ருத்ஸ்நமதத்தை நன்கு உபபாதித்தல். இங்கே அத்வைதிகள் சொல்லுவதென்ன வென்ருல், காசக்ருத்ஸ்நமதந்தான் ஸூத்ரகாராபிமத மென்பது எமக்கும் ஸம்மதம். ஆனல் அவஸ்திதே: என்பதற்கு— 'பரமாத்மாவானவர் ஜீவாத்மாவினிடத்தில் அந்தர்யாமியாயிருப்பதனுலே' என்று நீங்கள் கூறுகின்ற பொருள் ஸாதுவன்று. 'பரமாத்மாதானே ஜீவாத்மாவாக இருப்பதனுலே' என்கிற பொருள்தான் அவஸ்திதே: என்பதற்கு ஸமஞ்ஜஸமாகும். ப்ரக்ருதத்தில் ஐக்யத்தைப் பொருந்தவிட வேண்டியது ப்ரதானம். இங்ஙனே பொருள் கூறினலும் ஐக்யம் பொருந்திவிடுகின்றதன்ரே. காசக்ருத்ஸ்நர் சரீராத்மபாவத்தையவலம்பித்தே ஐக்யத்தைப் பொருந்த விட்டாரென்று ஏதுக்குச் சொல்ல வேண்டும்? என்கிருர்கள் அத்வைதிகள். இது ஸமஞ்ஜஸமான வாதமன்று என்பதை நன்கு நிரூபிக்கிரேம். ×அத்தா சராசரக்ரஹணுத்× என்கிற உபக்ரமஸூத்ரத்தைக் கொண்ட அத்த்ரதிகரணத்தில் ×குஹாம் ப்ரவிஷ்டாவாத்மாநௌ ஹி தத்தர்சநாத்× என்கிற ஸூத்ரத்தில் த்விவசநாந்தமான ஆத்மாநௌ என்கிற சப்தத்தினல் பரஸ்பர பிந்நஸ்வரூபசாலிகளான ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு ஹ்ருதய குஹாப்ரவேசம் ச்ருதி ஸித்தமென்று தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனல் ஜீவ ப்ரஹ்மங்

3

களுக்கு நிருபாதிகமான பேதமே ச்ருதிக்கு அபிமதமென்று ஸூத்ரகாரர் அபிப்ராயப்பட்டிருப்பது ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியவருகிறது. ஆக ஜீவ ப்ரஹ்மங்களுக்கு ச்ருத்யபிமதமான ஸ்வரூபபேதம் பழுதுபடாதபடி நிர்வஹிப்பதுதான் ஸூத்ரகாராபிமதமென்று இசைந்து தீரவேணும். ஏவஞ்ச, ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு ஸ்வரூபைக்யத்தை யவலம்பித்து நிர்வஹிக்க வந்தது.

37 ×அவஸ்திதேரிதி காசக்ருத்ஸ்ந× என்கிற ஸூத்ரமென்று சொல்லுவது பொருந்த மாட்டாது. மேலும், அவஸ்திதி: என்கிற சப்தமானது ''பூதலே கட: அவதிஷ்டதே, ப்ராஸாதே தேவதத்த; அவதிஷ்டதே'' இத்யாதி வ்யவஹாரங்களிற்போல ஒரு வஸ்துவில் மற்றொரு வஸ்து இருப்பதைத்தான் சொல்லக்கடவது: ×ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் அப்ஸு திஷ்டந் தேஜஸிதிஷ்டந் வாயௌ திஷ்டந் ஆகாசே திஷ்டந் ஆத்மநி திஷ்டந், இத்யாதிகளான உபநிஷத் வாக்யங்களில் பலகால் காணப்படுகிற ஷ்டாதாதுப்ரயோகத்தை அடியொற்றியே அவஸ்திதே: என்கிற ஸௌத்ர ப்ரயோகமுள்ளதென்பதை ப்ராமாணிகர்களின் உள்ளம் அநாயாஸமாக க்ரஹிக்கும். ஆக காசக்ருத்ஸ்ந மதம் அத்வைதிகள் கூறுகிறபடி பொருந்தாது. ஏவஞ்ச, வாக்யாந்வயாதிகரணத்தில் விசிஷ்டாத்வைதமே ஸித்தாந்தீகரிக்கப்பட்டதென்று தெளிவாயிற்று.

38 ஜகத்காரண வஸ்துவாதிகளான வேதாந்த வாக்யங்களெல்லாம் ஸ்ரீமந் நாராயணனிடத்திலேதான் பர்யவஸிக்கின்றன என்று ஸூத்ரகாரர் தாமே ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிருரென்பதை நன்கு நிரூபித்துக் காட்டுகிரேம். ×அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா× என்று ப்ரஹ்ம விசாரத்தை ப்ரஸ்தாவித்து ×ஜந்மாத்யஸ்ய யத:× என்கிற அடுத்த ஸூத்ரத்திலே, 'எந்த வஸ்துவினிடத்தில் நின்றும் ஜகஜ் ஜந்ம ஸ்திதி லயங்கள் ஆகின்றனவோ அது ப்ரஹ்மம்' என்று ப்ரஹ்ம லக்ஷணம் காட்டினர் வியாஸர். வேதாந்தங்களில் ஜகத்காரண வஸ்துவைத் தெரிவிக்கின்ற வாக்யங்கள் ஒரே விதமாக இல்லை. பரஸ்பர விருத்தங்கள் போல் தோன்ற நின்றன என்பது ப்ரஸித்தமான விஷயம். ஏதோ ஒரு வஸ்துதான் ஜகத் காரணமாக இருக்க முடியுமே ஒழிய பல வஸ்துக்கள் அப்படியிருக்க முடியாதென்கிற நிச்சயம் ஆவச்யகமானது. பரஸ்பர விருத்தங்கள்போல் தோன்ற நின்ற காரண வாக்யங்களாலே இந்த நிச்சயம் எப்படி உண்டாகுமென்று தோன்றக்கூடிய சங்கையை ஸூத்ரகாரர் பரிஹரித்தே யிருக்கிருர். எப்படி பரிஹரித்திருக்கிருரென்ருல்,

ஸகல காரண வாக்யங்களுக்கும் ஐககண்டியத்தைக் காட்டிப் பரிஹரித்திருக்கிருர். ஸாகாங்க்ஷ வாக்யங்களுக்கு நிராகாங்க்ஷ வாக்யங்களில் பர்யவஸானம் நியாயமென்பது யாவருமிசைந்ததொன்ரும். இதையே நெஞ்சில் கொண்ட வ்யாஸ மஹர்ஷியானவர் ஈக்ஷத்யதிகரணம் முதலானவற்ருல் காரண வாக்யங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் புருஷஸூக்த ப்ரதிபாத்யனுன நாராயணனிடத்தில் பர்யவஸாநத்தைக்காட்டியுள்ளார். இதுதன்னே இங்கு விளக்கமாக உபபாதிக்கிரேும்.

39. [காரண வாக்யங்களில் ஸாகாங்க்ஷம் நிராகாங்க்ஷம் என்கிறபேதத்தை விவரித்தல்.] ஜகத்காரண வஸ்துவை ப்ரஸ்தாவிக்கின்ற வாக்யங்கள் காரண வாக்யமெனப்படும். அந்த வாக்யங்களே ஸாகாங்க்ஷ வாக்யங்களென்றும், நிராகாங்க்ஷ வாக்யங்களென்றும் இருவகையாகப் பிரித்துக்கொள்ள வேண்டியது முதற் காரியம். ஸாகாங்க்ஷ வாக்யங்களென்பவை தாமும் இரு வகையாயிருக்கும். 1. ஸாமான்ய சப்தத்தோடு கூடியிருந்து விசேஷ ப்ரதிபத்தியை அபேக்ஷித்திருக்குமவை. 2. அநுவாத ரூபமாய்க் கொண்டு புரோவாதத்தை அபேக்ஷித்திருக்குமவை - என்று. ×ஸதேவ ஸோம்ய இதமக்ர ஆஸீத் ஏகமேவாத்விதீயம்×ஸேயம் தேவதைக்ஷத× இத்யாதி வாக்யங்களில் 'ஸத்' என்றும் 'தேவதா' என்றும் ஸாமான்ய சப்தங்களே யிருக்கையாலே இவை விசேஷ ப்ரதிபத்தி ஸாகாங்க்ஷங்களென்பது ஸ்பஷ்டம். ×யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே× இத்யாதி வாக்யங்கள் யச் சப்த கடிதங்களாயிருப்பதுபற்றி அநுவாத ரூபங்களாகையாலே புரோவாத ஸாகாங்க்ஷங்களென்பதும் ஸ்பஷ்டம். ஸாகாங்க்ஷ வாக்யங்களில் கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு வகைகள் தவிர மூன்ருவது வகையும் ஒன்று சொல்ல வேண்டியதாகிறது; அதாவது, அயோக்யமான அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கும் வாக்யங்கள் யோக்யார்த்த ப்ரதிபத்தி ஸாகாங்க்ஷமாயிருப்பதாம். ப்ரதர்தந வித்யையில் 'மாமுபாஸ்வ ஏததேவாஹம் மநுஷ்யாய ஹிததமம் மந்யே× என்று இந்திரன் சொன்ன வாக்யம் போன்றவை இந்தவகுப்பில் சேரக்கடவன. ஆக மூவகுப்பாகப் பிரியலுற்ற ஸாகாங்க்ஷங்களான காரண வாக்யங்கள் வஸ்து விசேஷத்தை நிர்ணயிப்பதில் ஸ்வதந்திரமாக அசக்தங்களாகையாலே நிராகாங்க்ஷங்களான வாக்ய விசேஷங்களேக் கொண்டே வஸ்து விசேஷத்தை நிர்ணயிக்க வேண்டியதாகிறது. யோக்யார்த்த விசேஷ

ப்ரதிபாதகங்களாய்க் கொண்டு இதர வாக்யங்களை எதிர்பாராத வாக்யங்களே நிராகாங்க்ஷ வாக்யங்களென்று தேறிற்று.

40 ×ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேசாந:× இத்யாதி வாக்யங்களே அப்படிப்பட்டவை என்று ஸாரஜ்ஞர்கள் நிஷ்கர்ஷித்துள்ளார்கள். மேலே காட்டிய வாக்ய விசேஷத்தில் ஸாமாந்ய சப்தம் சேர்ந்திருக்கவில்லை: அநுவாத ரூபத்வமுமில்லை; அயோக்யார்த்த ப்ரதிபாதநமுமில்லை. ஸத், ப்ரஹ்ம, ஆத்ம, தேவதா இத்யாதிகளான பதங்களிருந்தாலன்றோ ஸாமான்ய சப்தம் சேர்ந்திருப்பதாக ஆகும். அவை இல்லையே, யச்சப்த கடிதமாயிருந்தாலன்றோ அநுவாத ரூபமாக ஆகும். அதுவுமில்லையே. அயோக்யார்த்த ப்ரதி பாதகத்வ மில்லாமையோடு கூடின யோக்யார்த்த ப்ரதிபாதகத்வமே யுள்ள தென்பது நிரூபிக்கப்படவேண்டியதாக நிற்கையாலே அது நிரூபிக்கப்படுகிறது அடுத்தபடியாக.

41 ஈக்ஷத்யதிகரணத்தினல் நாராயணனுக்கே ஜகத்காரணத்வம் விளக்கப்படுவது. சாரீரக மீமாம்ஸையில் சாஸ்த்ராரம்ப ஸமர்த்தநார்த்தமான சதுஸ்ஸூத்ரி முடிந்ததும் ஐந்தாவது அதிகரணம் ஈக்ஷத்யதிகரணம். இதில் விசேஷித்துக் குறிக்கொள்ளத்தக்க ஸூத்ரங்கள் இரண்டு; (1) ×தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசாத் (2) ×கதிஸாமாந்யாத்× என்னுமவை. ஸாதாரணமான ஸச்சப்தத்தையும் தேவதா சப்தத்தையும் கொண்டிருக்கிற ஸத்வித்யையானது புருஷஸூக்த ப்ரதிபந்நனை ஸ்ரீமந் நாராயணன் பக்கலிலே பர்யவஸிப்பதாக இவ்விரண்டு ஸூத்ரங்களாலும் காட்டப்படுகிறது. ×தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசாத்× என்கிற ஸூத்ரத்தின் பொருளை முன்னம் தெரிந்து கொள்ளவேணும். 'தந்நிஷ்டஸ்ய' என்கிற விடத்துள்ளதான தச்சப்தத்தினல்—ஸூத்ரகாரர் கருதிய விஷய வாக்யத்திலுள்ள ஸச்சப்தவாச்யமான வஸ்து கொள்ளப்படுகிறது. ஆகவே, ஸத்தை உபாஸிப்பவனுக்கு என்பதாகப் பொருள் தேறிற்று. ஸத்தை உபாஸிப்பவனுக்கு முக்தி கிடைப்பதாக ஓதப்படுவதால் ப்ரக்ருத ஸச்சப்த வாச்யமான வஸ்து ப்ரதானமாக மாட்டாது என்றதாக ஸூத்ரார்த்தம் தேறும். 'ப்ரதாநந்தான் ஜகத் காரணம்' என்பவர்களை நிரஸிப்பதன்றோ ப்ரஸ்துதம். புருஷஸூக்தத்திலும் உத்தர நாராயணத்திலும் ×தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே× என்றும், ×நாந்ய; பந்தா வித்யதே அயந ய× என்றும் மோக்ஷோபாயமான உபாஸநத்திற்கு இலக்காகுந்தன்மை நாராயணனுக்கே ஓதப்பட்டுள்ளது. இந்த

ஸத்வித்யா ப்ரகரணத்திலும் [அதாவது, சாந்தோக்யத்தில்] ※ ஆசார்யவாந் புருஷோ வேத; தஸ்ய தாவதேவசிரம் யாவந்ந விமோக்ஷ்யே அத ஸம்பத்ஸ்யே× என்று ஸதுபாஸனமே மோக்ஷோபாயமாகச் சொல்லப்பட்டது. இந்த ச்ருதி வாக்யத்தின் பொருளாவது, எவனுக்கு உபதேஷ்டாவான ஆசார்யனிருக்கிருனே அவனே ப்ரஹ்மவித்தாவான்; சரம சரீரத்திலிருந்து விடுபடுமளவே அவனுக்குக் கால தாமதம்; சரம சரீரம் விழுந்தவுடனே ஸச்சப்த நிர்திஷ்டனுய் ஜகத் காரண பூதனை பரம புருஷனை அடைகின்ருன். ஸதுபாஸன நிஷ்டனுக்கு சரீரம் விழுமளவுதான் மோக்ஷப்ராப்தியில் தாமதம்; சரீரம் தொலைந்தவுடனே முக்தனுகிருன்-என்பதாம். இதனுல் நாராயணனே ஸச்சப்த வாச்யனென்று அறுதியிடப்படுவதனுல் ப்ரக்ருதமான ஸத்து ப்ரதாநமன்று என்றதாக ஸூத்ர தாத்பர்யம் தேறுகிறது. ×தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி× இத்யாதிகளான உதாஹ்ருத வாக்யங்களாலே நாராயணேபாஸனந்தான் மோக்ஷோபாய மென்று நிச்சயிக்கப்பட்ட வளவில் ×தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசாத்× என்று ஸூத்ர மியற்றின மஹர்ஷியானவர் நாராயணேபாஸகனையே விவக்ஷித்தாராகிருர் என்று நிர்ணயிப்பதில் தட்டுண்டோ ?

41 (தந்நிஷ்டஸ்யேத்யாதி ஸூத்ரத்தின் விவரணம்)கீழே நாம் விவரித்த விஷயத்தில் பிறர் சொல்லக்கூடிய தொன்றுண்டு; அதாவது; தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேச மாகிற ஹேதுவைக் கொண்டு ப்ரதாநம் ஜகத்காரணமன்று என்று நிரஸிப்பது மட்டுமே இங்கு ஸூத்ரகாரருக்கு உத்தேச்யமானது; நாராயணனே ஜகத்காரணபூதனென்று ஸ்தாபிப்பதில் இங்கு நோக்கே கிடையாது, சப்தத்தினுல் கிடைப்பதற்கு மேற்படக் கொள்ளத்தகாது என்று. (இதற்கு மறுப்பு) இங்ஙனம் சொல்வது **தவறு**, இதர ப்ரதிக்ஷேபத்தில் மட்டுமே ஸூத்ர தாத்பர்ய மென்று கொண்டால் ந்யூநதையாகும். இந்த வேதாந்த சாஸ்த்ரம் எதற்காக **ஆரம்பிக்கப்பட்ட** தென்று பார்க்க வேணும்; முமுக்ஷுவானவனை **மோக்ஷோ**பாய பூதமான வஸ்துவை உபாஸிப்பதில் ப்ரவர்த்திக்கச் **செய்வதன்** பொருட்டு விசிகித்ஸையற்ற ப்ரஹ்மஜ்ஞானேத்பாதநத்தின் **பொருட்டு** சாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. சாஸ்தராரம்பத்திற்குப் பலன் **இது**தானென்பதை வேதாந்திகள் யாவரும் ஸமரூபமாக இசைந்தே

தீருவர்கள். 'ஜகஜ் ஜந்மாதி காரணம் ப்ரஹ்ம' என்று ப்ரஹ்ம லக்ஷணம் சொல்லி பிரதாநாதிகள் ஜகத்காரணமன்று என்று கண்டித்த வளவில் விசிகித்ஸையற்ற ப்ரஹ்மஜ்ஞாநோத்பாதனம் செய்ததாக ஆய்விடுமோ? ஒரு நாளுமாகாது. ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளிடையில் எந்த தேவதை ஜகஜ்ஜன்மாதி காரணம்? என்கிற விசிகித்ஸை பரிஹரிக்கப்படாத அளவில் நிஸ்ஸம்சய ப்ரஹ்மஜ்ஞானோத்பாதநம் செய்யப்பட்டதாக ஆக மாட்டா தென்பதைப் பேதையருமறிவர். ஏவஞ்ச, இன்ன தேவதைதான் ஜகத்காரணமென்று நிஸ்ஸந் தேஹமாகத் தெரிவிக்கப் படாத அளவில் சாஸ்த்ராரம்ப ப்ரயோஜனம் தேருமையாலே ந்யூநதைக்குப் பரிஹாரமே ஏற்படாது.

42 ஆகவே, ஜகத்காரண பூதப்ரஹ்ம சப்தவாச்யமான தேவதா விசேஷம் இன்னதென்று நிர்த்தாரணம் செய்வதிலும் சாஸ்த்ரம் தத்பரமானது என்று இசைந்து தீர வேண்டும். ×தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசாத்× என்கிற ஹேதூக்தியின் ஸ்வாரஸ்யத்தினாலும் தேவதா விசேஷ நிர்ணயத்தை ஸூத்ரகாரர் செய்யக் கருதியுள்ளா ரென்பது செவ்வனே விளங்கா நின்றது. மோக்ஷோபாய பூதமான வஸ்துவுக்கு உபாஸந விஷயத்வம் யாதொன்று இங்குச் சொல்லப் பட்டிரா நின்றதோ இது ப்ரதாநாதி ப்ரதிக்ஷேபக மாத்ரமே யன்று, தேவதா விசேஷ விஷயகத்வத்தை ஸாதிப்பதாகவுமாகின்றது ×தமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹ பவதி× என்கிற ச்ருதிவாக்கியத்திலுள்ளதான தச்சப்தமானது எந்த தேவதா விசேஷத்தைச் சொல்கின்றதோ அதனையே ×தந்நிஷ்டஸ்ய× என்கிற ஸூத்ரத்திலுள்ள தச்சப்தமும் சொல்லக்கடவ தென்பது திண்ணம். ×வாஸுதேவ மநாராத்ய கோ மோக்ஷம் ஸ வாப்ஸ்யதி× என்பது முதலான பல ப்ரமான வசனங்களை இங்கு அநுஸந்திப்பது.

43. ஆக, மோக்ஷ ஹேதுத்வமாகிற லிங்கத்தினால் ஸச்சப்தத்தின் பொருளை நிஷ்கர்ஷிப்பவரான வியாஸ முனிவர் தமது ஸூத்ரத்தில் நாராயணனையே கருதினாரென்பது நிச்சயம் ஸச்சப்த வாச்யன் நாராயணனே என்பது மற்றொரு ப்ரகாரத்தாலும் நிர்ணயிக்கத்தக்கதாம். அதாவது, புருஷ ஸூக்தத்திலும், உத்தர நாராயணத்திலும் ''ஸர்வாணி ரூபாணி விசித்ய தீர: நாமாநி க்ருத்வா அபிவதந் யதாஸ்தே''

என்பதனுல் நாம ரூப வ்யாகர்த்தாவாக இருக்குந் தன்மை சொல்லப் பட்டது. இது ஸத்வித்யா ப்ரகரணத்திலும் ''ஸேயம் தேவதா இமாஸ் திஸ்ரோ தேவதா அநேந ஜீவேநாத்மநா அநுப்ரவிச்ய நாமரூபே வ்யாகரோத்'' என்றேதப்பட்டிருப்பது ஸச்சப்தவாச்யன் நாராயணனே என்பதற்கு ப்ரத்யபிஜ் ஞாபகமாகும்.

44. ''கதிஸாமாந்யாத்'' என்கிற ஸூத்ர விவரணம். ஈக்ஷத்யதிகரணத்திலிருந்து மேலே நாமெடுத்துக் காட்டின இரண்டு ஸூத்ரங்களில் ''தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசாத்'' என்கிற முந்தின ஸூத்ரத்தைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமவை சொன்னேம் கீழ். இனி ''கதிஸாமாந்யாத்'' என்கிற அடுத்த ஸூத்ரத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகிறேம். (கதிஸாமாந்யாத்) கதியாவது ப்ரவ்ருத்தி, அதாவது அர்த்த போதகத்வம், (ஸாமாந்யாத்) அது ஸமாநமாயிருக்க வேண்டியது ஆவச்யகமாகையாலே என்று பொருள். காரண வாக்யங்களெல்லாம் ஒருமிடரு யிருக்கவேண்டுகையாலே என்றபடி. இது மிகவும் ஆவச்யகமானது. ஏவஞ்ச, ''அத புருஷோ ஹ வை நாராயணே காமயத ப்ரஸாஸ் ஸ்ருஜேயேதி'', ''ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸித் ந ப்ரஹ்மா நேசாநோ நேமே த்யாவாப்ருதிவீ'' இத்யாதிகளான உபநிஷத் வாக்யங்களில் நராயணனுக்கே ஜகத்காரணத்வம் ஓதப்பட்டிருக்கையாலே ஸத்வித்யையிலுள்ள காரணவாசகங்களான ஸாமாந்ய சப்தங்களுக்கு (ஸச்சப்த தேவதா சப்தங்களுக்கு) நாராயணனுகிற தேவதா விசேஷத்திலே பர்யவஸானமின்றிக்கே யொழிந்தால் காரணவாக்யங்களுக்கெல்லாம் ஐககண்டியம் ஸம்பவிக்க மாட்டாது, ஆகவே ப்ரக்ருதங்களான ஸச்சப்த தேவதா சப்தங்கள் நாராயணன் பக்கலிலே பர்யவஸிக்கின்றன வாதலால் ப்ரதாநம் ப்ரக்ருத ஸச்சப்த வாச்யமன்று என்பதாக ''கதிஸாமாந்யாத்'' என்கிற ஸூத்ரத்திற்குப் பொருளாகத் தேறி நின்றது.

45. அதிகரணந்தோறும் விஷயவாக்யங்கள் நாராயண பரங்களே. பல சொல்லி என்? ஸாரமாகச் சொல்லலாவதிவ்வளவே. ஸூத்ரங்களின் பொருளை நிர்வஹிப்பதற்கு உபநிஷத்துக்களிலிருந்து விஷயவாக்யங்கள் கொள்ளப்படுகின்றன வென்பது யாவருமறிந்ததே. சங்கர பாஷ்யத்திலும் ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும் பெரும்பாலும் விஷயவாக்யங்களிலெல்லாம் சொல்லப்படுகிற தன்மைகள் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே அஸாதாரணங்களென்பது ச்ருதிபுராணுதிகளில் ப்ரஸித்தம் — என்கிற

விதனையும் முக்கியமாகக் குறிக்கொள்க. ஆனந்தமயத்வம், ஆதித்ய மண்டலத்தினுள்ளிருத்தல், புண்டரீகாக்ஷத்வம், அபஹதபாப்மத்வம், மோக்ஷார்த்த உபாஸந விஷயத்வம், அக்நி இந்திரன் முதலிய ஸர்வ தேவதைகளுக்கும் அந்தர்யாமியா யிருத்தல், ஸர்வ பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருத்தல் இத்யாதிகளான தரும விசேஷங்களுக்கு இருப்பிடமான வஸ்துவே ஜகத்காரணமாகக் கூடியதென்று நிஷ்கர்ஷிக்கின்ற ஸூத்ரகாரருடைய உள்ளத்தில்ஸ்ரீமந்நாராயணனேஉறைந்திருக்கின்றானென்பது பிரமாணிகர்களுக்கு அறிவரிதன்று. இனி, ஆதிசங்கராசாரியர் நாராயணபாரம்யத்தையே ஸ்தாபித்தவரென்பது நிரூபிக்கப்படுகிறது.

45. (ஆதிசங்கராசார்யருடைய நாராயண பக்தியை விளக்குதல்.) பகவத்பாதர் இயற்றிய விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் தேவதாந்தரங்களுக்கு அவரத்வத்தை நிலை நாட்டி ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்குப் பரத்வம் ஸ்தாபித்திருப்பது கதிராயிராமிரவி கலந்தெறித்தா லொப்ப விளங்கா நின்றது. விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமத்திற்கு பாஷ்யம் செய்த பகவத் பாதர் சிவ ஸஹஸ்ர நாமத்திற்கு ஏன் பாஷ்யம் செய்யவில்லை என்று வினவினால், "அப்போது சிவ ஸஹஸ்ரநாம ஸ்துதியில்லை; பிற்பட்ட காலத்தில் தான் அஃது உண்டாயிற்று; ஆதலால் நான் அதற்கு பாஷ்யம் செய்ய ப்ரஸக்தி யுண்டாகவில்லை" என்கிறார்கள். அது நிற்க. பாஞ்சராத்ராகம ப்ராமாண்யாதி கரணத்தில், "உத்பத்த்ய ஸம்பவாத்" என்கிற ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் "தத்ர பாகவதா மந்யந்தே" என்று தொடங்கி பாஞ்சராத்ராகமே ப்ரமேயங்களான விஷயங்கள் மூன்றென்று ஸங்க்ரஹித்து, அவற்றுள் இரண்டு விஷயங்களில் தம்முடைய ஸம்மதியைக் காட்டி, மூன்றாவதான ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் வைமத்யம் காட்டியுள்ளார், பகவத்பாதர் தமக்கு ஸம்மதமாகக் காட்டின இரண்டு விஷயங்கள் இவை;— (இங்கு அவருடைய பங்க்திகளையே உதாஹரிப்போம்). "தத்ர யத் தாவதுச்யதே யோஸௌ நாராயண, ப்ரஸித்த: பரமாத்மா ஸர்வாத்மா இதி, தத் ந நிராக்ரியதே. யதபி தஸ்ய பகவத: அபிகமநாதி லக்ஷணமாராதநம் அஜஸ்ர மநந்யசித்ததயா அபிப்ரேயதே, ததபி ந ப்ரதிஷித்யதே; ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யோரீச்வரப்ரணிதாநஸ்ய ப்ரஸித்தத்வாத்" என்பன அவருடைய பாஷ்ய பங்க்திகள். இவற்றால், ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கே பாரம்ய ப்ரதிஷ்டாபநத்தில் பகவத் பாதர் ஊக்கமுடையவரென்பது மறக்கத்தக்கதன்று, ஈச்வராதி ஸாமாந்ய சப்தங்களுள்ள விடங்களில் வாஸுதேவ நாராயணாதி விசேஷ சப்தங்களையிட்டு வியாக்கியானம் செய்யத் தொடங்கினவரும் பகவத் பத்தரேயாவர். மேலே யெடுத்துக்காட்டின "உத்பத்த்யஸம்பவாதிகரண பாஷ்ய பங்க்தியில் பகவதோ நாராயணஸ்ய அபிகமநாதிலக்ஷணமாராதநமஜஸ்ரம்" என்ற விடத்தில் [அநந்யசித்ததயா] என்றெழுதப்பட்டுள்ளதில் இதாநீந்தனர்கள் கண்மூடிகளாயிருக்கின்றனர். ருத்ராதிகளான அந்யர்

களிடத்திலும் சித்தத்தைவைத்துச் செய்யப்படுகிற ஸ்ரீமந்நாராயணாராத நம் அநந்ய சித்தக்ருதமாக எப்படியாகுமென்பதை அவர்கள் ஆலோசிக்க மாட்டிற்றிலர். நாராயணனைப் பரிவாரத்தோடுங்கூட ஆராதிப்பதும் சிந்திப்பதும் செய்தால் இது அநந்யசித்தத்வத்திற்கு விரோதமாகுமோ! என்று அவர்கள் கேட்கக்கூடும். ருத்ராதிகளிடத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயண பரிவாரத்வ ப்ரதிபத்தி குறையற்றதாகில் குசலமேயாகும்.

ஆதிசங்கரருடைய கீதாபாஷ்ய ஸூக்தி விசேஷங்களைக் காட்டுதல் சங்கர பகவத்பாதர் விஷ்ணு பக்தரா? சிவ பக்தரா? என்று விசாரித்து நிர்ணயிக்க வேண்டுவது அவசியமானது. ச்ருதீதிஹாஸ புராணாதி ஸமஸ்த ப்ரமாண விசேஷங்களுள் பகவத்கீதையே முன்னணியில் நிற்கின்ற தென்பதில் யார்க்கும் விவாத மிராது. எம்பெருமான் தானே சோதிவாய் திறந்து பணித்த தென்கிற மிக்க சிறப்பன்றே இதற்குள்ளது அப்பெருமான் ஸ்ரீமந்நாராயணனே யென்றும் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவே யென்றும் இதில் ஸகல வைதிகர்களும் ஏககண்டர்களேயாவர். இதில் விப்ரதிபத்தி கொண்ட வைதிகர் ஒருவருமிலர். இத்தகைய நூலில் ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவின் பரத்வமும் தேவதாந்தரங்களின் அவரத்வமும் அடிக்கடி விளக்கப்பட்டுள்ளது. (10-8) ×அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ மத்தஸ்ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே× என்ற விடத்தில் சங்கரபாஷ்ய பங்க்தி இது காணீர்;—ॐஅஹம் பரம் ப்ரஹ்ம வாஸுதேவாக்யம், ஸர்வஸ்ய ஜகத: ப்ரபவ: — உத்பத்தி:; மத்த ஏவ ஸ்திதிநாசக்ரியாபலோபபோக லக்ஷணம் விக்ரியாரூபம் ஸர்வம் ஜகத் ப்ரவர்த்ததே×இத்யாதி. மூலத்தில் நாராயணபதமோ விஷ்ணுபதமோ காணப்படாதவிடங்களிலெல்லாம் நியமேந விஷ்ணு நாராயண வாஸுதேவ பதங்களையிட்டே பாஷ்ய மியற்றுகிறார் பகவத்பாதரென்பது வ்யபிசரியாத விஷயம் ×அநந்யாச் சிந்தயந்தோ மாம்× என்றவிடத்தில் ×பரம் தேவம் நாராயணம் பர்யுபாஸதே — தேஷாம் பரமார்த்த தர்சிநாம்× என்று பாஷ்யமிட்டிருக்கின்ற பகவத்பாதர் பரதேவதையான நாராயணனை உபாஸிப்பவர்கள் யாவரோ அவர்களே உண்மை யறிவாளிகள் என்று காட்டினாராகிறார். ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவுக்குப் போல ருத்ரனுக்கும் பாரம்யமுண்டு என்கிற வாதத்தை ஸஹிப்பவரல்லர் பகவத்பாதர். ஸ்ரீமந்நாராயண வ்யதிரிக்த தேவதைகளை பஜிப்பவர்களைப் பற்றின

ப்ரஸ்தாவம் கீதையில் இல்லாமற் போகவில்லை. (7-20) ×காமைஸ்தைஸ்தைர் ஹ்ருதஜ்ஞாநா: ப்ரபத்யந்தே அந்யதேவதா:× என்று தொடங்கிச் சொல்லி வருகையில் ×அந்தவத்து பலம் தேஷாம் தத்பவத்யல்பமேதஸாம்×என்று தலைக்கட்டப்பட்டுள்ளது.

இந்த ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்தின் முடிவில் பகவத்பாதர் எழுதியுள்ள வாக்கியம் பரம பக்தர்களை அவசமாகவே கண்ணீர் பெருக்க வைக்கின்றது. அவ்விடத்திலுள்ள வாக்கியமிது காணீர்; ×ஏவம் ஸமாநே அப்யாயாஸே மாமேவ ந ப்ரபத்யந்தே அநந்தபலாய; அஹோ கலுகஷ்டதரம் வர்த்ததே இத்யநுக்ரோசம் தர்சயதி பகவாந்× என்று. ஸ்ரீமந்நாராயணனை பஜிப்பவர்களுக்கே அநந்தாக்ஷய பலன் பெறுவதற்கு அவகாசமுள்ளதென்று அறிந்தவர்களுங்கூட க்ஷுத்ர பலன்களை விரும்பி தேவதாந்தர பஜனம் செய்கிறார்களே! என்று பகவான் தானே கண்ணீர் விட்டழுது கதறுவதாக ஸாக்ஷாத் கரித்தன்றோ பகவத்பாதர் இதை யெழுதியுள்ளார்.

அதிலேயே பதினோராமத்யாயத்தில் விச்வரூபக் காட்சி என்பது அமைந்திருப்பதானது தேவதாந்தரங்களின் அவரத்வத்தைக் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக் காட்டுவதற்கேயன்றோ. அதில் மூன்றுவது ச்லோகத்தில்: — "பகவானே! நீயே பரமேச்வரனென்பது உண்மையே; அதைக் கட்கூடாகக் காண விரும்பு மெனக்கு உன்னால் வைஷ்ணவ ரூபத்தைக் காட்டிக் கொடுக்க முடியுமா? என்று அர்ஜுனன் தனது கருத்தை ஸூசிப்பித்தவளவில் பச்யாதித்யாந் வஸூந் ருத்ராநச்விநௌ மருதஸ்ததா× என்று தன்னுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தினேகதேசத்தி லொடுங்கியிருந்த ஸமஸ்த தேவர்களையும் காணுமாறு காட்டிக் கொடுத்தருளினன் ஸ்ரீமந் நாராயணன். பிறகு அவனருளிய திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸாலே கண்ட அர்ஜுனன் ×பச்யாமி தேவாந் தவ தேவ தேஹே× என்று தொடங்கி ப்ரஹ்ம ருத்ராதி ஸகல தேவதா கணங்களையும் அத்திருமேனியில் காண்பதாகப் பேசினன். இதை இந்திரஜாலமென்று சொல்லாமையினாலே அத்வைதவாதம் அடியறுப்புண்டது. தேவதாந்தர பாரம்ய வாதமோ நெடுந்தூரத்தில் தள்ளப்பட்டொழிந்தது. நாராயணனில் வேறுபட்டதொரு தேவதை இங்ஙனே விச்வரூபம் காட்டித் தன் பக்கலில் நாராயணன் நிலீநனாயிருக்கும்படியைக் காட்டிற்

றுண்டோ? காட்டத்தான் முடியுமோ'! *ருத்ராதித்யா வஸவோ யே ச ஸாத்யா விச்வே ச்விநௌ மருதச்சோஷ்மபாச்ச, கந்தர்வ யக்ஷாஸுரஸித்த ஸங்கா வீக்ஷந்தே த்வாம் விஸ்மிதாச்சைவ ஸர்வே* என்னுமிந்த ச்லோகமானது விசேஷித்து ருத்ராதிகளின் அவரத்வத்தை அறுதியிடாநின்றதாயிற்று.

பகவத்பாத ஸூக்தி ஸார முணர்த்துதல். பகவத் கீதை ஆருமத்யாயத்தில் முடிவான சுலோகமிது. ''யோகிநாமபி ஸர்வேஷாம் மத்கதேநாந்தராத்மநா, ச்ரத்தாவாந் பஜதே யோ மாம் ஸ மே யுக்ததமோ மத:'' என்பது. இங்கு சங்கர பாஷ்ய பங்க்தி வருமாறு;— ' யோகிநாமபி ஸர்வேஷாம்-ருத்ராதி த்யான பராணம். மத்கதேந-மயி வாஸுதேவே ஸமாஹிதேன, அந்தராத்மனு அந்த:கரணேன, ச்ரத்தாவான்-ச்ரத்ததானஸ்ஸன், பஜதே-ஸேவதே யோமாம், ஸ மே-மம, யுக்ததம: அதிசயேந யுக்த மத: — அபிப்ரேத:'' என்று. இதற்கு விவரணம் அநபேக்ஷிதம். பக்ஷபாத மற்றவர்கள் நற்றெளிவு பெறுவர்கள்.

சங்கராசாரியருடைய ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்ய ஸூக்திகள் காட்டுதல். பகவத்பாதர் ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்திலும் பல பல இதிஹாஸங்களை யெடுத்துக்காட்டி நாராயண பாரம்யத்தைத் திடப்படுத்தியுள்ளார். விஷ்ணுவின் தாழ்வையோ, தேவதாந்தரத்தின் உயர்வையோ ஓரிடத்திலும் அவர் காட்டினதில்லே. கேசவநாம பாஷ்யத்தில் ''கோ ப்ரஹ்மேதி ஸமாக்க்யாத 'ஈசோ ஹம் ஸர்வதேஹிநாம், ஆவாம் தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸ்மாத் கேசவ நாமவாந்'' என்று சொல்லிக் கொண்டே சிவபெருமான் இந்த கேசவ நாமத்தை ஸமர்ப்பித்ததாக ஹரிவம்சத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள இதிஹாஸத்தை உதாஹரித்துள்ளார் பகவத் பாதர். [அர்க்க:] என்னும் திருநாமத்தின் பாஷ்யத்தில் ''ப்ரஹ்மாதிபி: பூஜ்யதமைரபி அர்ச்சநீயத்வாத் அர்க்க'' — என்ற விவரணம் காட்டினர். இங்கு ஆதி சப்தத்தால் முந்துற முன்னம் க்ரஹிக்கக் கூடியவர் பார்வதீபதியல்லவோ? ஏன்? ''ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவ.'' என்றோதுகிற வேத புருஷன் பிரமனுக்கடுத்தபடி சிவபிரானைச் சொல்லி வைத்திருப்பது பிரஸித்தமன்றோ? [அமிதாசந:] என்னும் திருநாமத்தின் பாஷ்யத்திலும் ''ஸம்ஹாரஸமயே விச்வமச்நாதீதி அமிதாசந.'' என்று விவரித்தார் பகவத்பாதர். சிவபெருமான் விச்வ பஹிர்ப்பூதனல்

லனே. ×நளிர்மதிச் சடையனும் நான்முகக் கடவுளும்× என்கிற திருவாசிரியப் பாசுரமும் இங்கு நினைக்கத் தக்கது. ''அத்தா சராசரக்ரஹணாத்'' என்கிற ஸூத்திரத்தில் க்ருத்ஸ்நமான சராசரத்தையும் உண்டவனென்று நிர்ணயிக்கப்பட்ட நாராயணன் சிவபெருமானை விட்டிட்டானென்ன ப்ரஸக்தி யில்லையே. உட்கொள்ளப்பட்டவர்களில் சிவபெருமானே முதல்வனென்பது பகவத்பாத ஸித்தாந்தம். ''ஸர்வவாகீச்வரேச்வர:'' என்கிற நாம பாஷ்யத்திலும் ''ஸர்வேஷாம் வாகீச்வராணாம் ப்ரஹ்மாதீநாமபி ஈச்வர:'' என்றுர் அவர்தாமே.

ஆக, இவ்விஷயத்தில் இப்படி எழுத வேண்டிய விஷயங்கள் அளவு கடந்தவை. இப்போது இவ்வளவோடு நிறுத்துவோமாக.

வடமொழியில் எழுதப்படும் நாற்பத்தைந்து விஷயங்கள் அடுத்த இதழில் வெளி வரும்... ...

ஸ்ரீ காஞ்சீ தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதி யுத்ஸவங்கள்

தேவப்பெருமாளுடைய வைசாக ப்ரஹ்மோத்ஸவத்திற்குப் பூர்வாங்கமாக நடைபெறும் பெருந்தேவித் தாயாருடைய கடைவெள்ளிக் கிழமை மஹோத்ஸவம் 9—5—80 வெள்ளிக்கிழமை நடைபெற்றது.

26—5—80 த்வஜாரோஹணம்.
28—5—80 பெரிய திருவடி யுத்ஸவம்
1—6—80 **திருத்தேர்**

வெயில் கடுமையாயிருந்தாலும் பக்த ஜனங்களின் குதூஹலம் அளவற்றது.